CORABIA UMBRELOR

SHIP OF SHADOWS (Premiul Hugo - 1970)

de Fritz Leiber

Traducerea   Mihai-Dan Pavelescu

Premiul Hugo - 1970

Idiot! Prrosst! Ssstupid! sîsîi pisica şi-l muşcă pe Spar. Cele patru înţepături ale dinţilor ca nişte ace îl treziră din greaţa şi mizeria mahmurelii, astfel încît mintea bărbatului pluti liberă ca şi trupul său în bezna Rafalei, unde straluceau numai două lumini veşnice, palide precum o scînteie de vis şi infinit de depărtate, aidoma Punţii sau Pupei.

Viziunea era cea a unei corăbii cu toate pînzele întinse, pe o mare albastră, încreţită de vînt, sub cerul azuriu. Ultimele două substantive nu mai erau acum obscene. Putea auzi şuieratul vîntului sărat prin şarturi şi straiuri, răpăitul pînzelor bombate şi scîrţîitul celor trei catarge şi a lemnăriei corăbiei.

Ce era lemnul? De undeva sosi răspunsul: plastic viu.

Şi ce forţă netezea apa, împiedicînd-o să se transforme în globuri mari, şi totodată oprind corabia de a se roti, cu chila peste catarge, în vînt?

În loc să fie înceţoşată şi cu muchiile rotunjite precum realitatea, viziunea avea contururi precise şi era strălucitoare - ceva ce Spar nu mărturisea niciodată, de teamă să nu fie acuzat de a doua vedere şi astfel de vrăjitorie.

Rafala era tot o corabie; adesea i se spunea Corabia. Era însă o navă ciudată; matrozii trăiau de-a pururi în parîme, înăuntrul unor cabine de felurite forme, construite din funii transparente ţesute laolaltă. Şi era o navă care nu mergea nicăieri, deoarece avea înăuntru tot ce-i trebuia... asta era totul. Singurele lucruri pe care le aveau în comun cele două nave erau vîntul şi scîrţîitul permanent. Pe măsură ce viziunea se destramă, Spar începu să audă curenţii Rafalei ţiuind încetişor prin coridoarele lungi şi să simtă scîrţîitul în parîma care-l lega de gleznă şi încheietura mîinii, ca să nu plutească prin Vizuina Liliecilor.

Visele Zilei-de-somn începură bine, cu Spar avîndu-le pe toate cele trei fete ale lui Crown. Dar în timpul Nopţii-de-somn fusese pe jumătate trezit de clămpănitul îndepărtat al măcinătorului cel mare din Cala Trei. Apoi îl atacaseră vîrcolacii şi vampirii, umbre solide plonjînd din cele şase colţuri, în vreme ce pe fundalul întunecat chicoteau vrăjitoarele cu prietenii lor. Fusese, într-un fel, apărat de pisică, prietena unei vrăjitoare

slăbănoage, ai cărei dinţi rînjiţi erau precum o ceaţă alburie în norul argintiu, mai mare, al pletelor ei sălbatice. Spar îşi strînse laolaltă gingiilor ştirbe. Dintre creaturile supranaturale, pisica dispăruse ultima. După aceea apăruse viziunea minunată a corăbiei.

Mahmureala îl lovi brusc şi nemilos. Sudoarea îl năpădi atît de puternic, încît se simţea înconjurat de un nor. Fără nici un avertisment, stomacul i se revărsă pe gură. Mîna lui liberă găsi la timp un tub pentru reziduuri şi-şi apăsă pîlnia pe faţă. Îşi putea auzi voma acră bolborosind pe tub, grăbită de o uşoară absorbţie.

Stomacul îi deversă iarăşi, iute ca pocnitura unui chepeng de siguranţă atunci cînd o pală de vînt năvălea pe coridoare. Deplasă rapid tubul în interiorul salopetei sale scurte şi largi şi prinse substanţa întunecată, aproape tot atît de apoasă şi explozivă cît şi voma. Apoi simţi nevoia arzătoare de a face apă.

După aceea, simţindu-se bine-cuvîntat de slăbit, Spar se ghemui în bezna tot atît de binecuvîntată şi se pregăti să moţăie pînă avea să-l trezească Patronul.

- Prossstule! sîsîi pisica. Nu mai dorrrmil Prriveşşşte! Prriveşşşte atent!

Prin ţesătura uzată a salopetei, Spar putu simţi în umărul stîng patru rînduri de gheare precum atingerea spinilor din Grădinile Dianei sau ale lui Apollo. Încremeni.

- Sssparr, urmă pisica încetişor, fără să-l mai înţepe. Îţi dorresc binele. Poţi fii sssigurr.

Spar întinse temător mîna dreaptă, atinse blana scurtă, mai moale decît a lui Suzy şi o mîngîie uşor.

Pisica sîsîi foarte încet, aproape torcînd:

- Sssparr sssolidul! Prriveşşşte deparrte! Prriveşşşte merreu! Înainte! Înapoi!

Bărbatul simţi un val de iritare faţă de permanenta referire la vederea sa - proaste maniere pentru o pisică! - urmată de o speranţă iraţională legată de ochii lui. Hotărî că aceasta nu era o pisică vrăjitoare rămasă din coşmar, ci una rătăcită, care pătrunse în Vizuina Liliecilor printr-un tub de vînt şi-i copiase visul. Multe animale se rătăceau în zilele acestea de teamă a vrăjitoriei şi depopulare a Corăbiei sau cel puţin a Calei Trei.

La Provă apărură zorile, căci colţul-prova, violet, al

Vizuinii Liliecilor începu să se lumineze. Cele două lumini de veghe păliră în albul tot mai puternic. După douăzeci de bătăi de inimă, Rafala avea să fie la fel de luminoasă ca în oricare Zi-de-lucru sau oricare altă dimineaţă.

Pisica se mişcă în lungul mîinii lui Spar, o umbră neagră pentru ochii săi saşii. Nu putea să vadă că purta în dinţi o altă umbră, cenuşie şi mai mică. Fără să vrea, Spar atinse a doua formă. Avea o blăniţă şi mai scurtă, însă rece.

Parcă lovită, pisica sări de pe braţul lui gol, împingîndu-se puternic în labele posterioare. Ateriză expertă pe următoarea parîmă, o linie tremurătoare şi sură ce dispărea în ambele direcţii înainte de a ajunge la un perete.

Spar îşi desprinse mîna şi glezna, cuprinse cu degetele picioarelor o parîmă de grosimea unui creion şi se zgîi la pisică.

Ea îi întoarse privirea cu nişte ochi ce erau pete verzi aproape suprapunîn-du-se cu pata neagră a capului.

- Pisoiul tău? întrebă Spar. Mort?

Pisica eliberă povara cenuşie, care pluti lîngă botul ei.

- Pisssoi!

Glasul şuierat era parcă şi mai dispreţuitor.

- Essste un şşşoarrece pe care l-am ucisss, prossstule!

- Îmi placi, pisico, zîmbi Spar. O să-ţi spun Kim.

- Kim-cea-zzzveltă, scuipă pisica. Eu o sssă-ţi ssspun Prrossstul sssau Idiotul!

Scîrţîielile sporiră în intensitate, aşa cum se întîmpla întotdeauna după zori şi după-amiază. Parîmele zbîrnîiră. Pereţii pîrîiră.

Spar întoarse iute capul. Deşi realitatea era, prin natura ei, un vălmăşag de forme vagi, putea observa perfect orice mişcare.

Patronul plutea încet spre el. Pe trupul rotofei şi roşcat se zărea chipul lui mare, palid şi rotund, al cărui centru roz-strălucitor era mai interesant decît petele vagi, îndepărtate, micuţe şi castanii ale ochilor. Un braţ solid se termina prin sclipirea puternică a pliofilmului, celălalt în lucirea întunecată a oţelului. Departe, înapoia lui, se vedea colţul-pupa, roşu închis al Vizuinei Liliecilor, cu torul cel mare şi scînteietor al barului din mijloc.

- Curvă puturoasă ce eşti, îl întîmpină Patronul. Ai sforăit toată Ziua-de-somn în timp ce eu am stat de pază şi acum îţi

aduc sticluţa de ceaţa-lunii.

O noapte rea, Spar, continuă el cu glas apăsat. Vrăjitoare, vampiri şi vîrcolaci bîntuind pe coridoare. Dar le-am rezistat la toţi, ca să nu mai zic de şoareci şi şobolani. Am auzit prin tuburi că vampirii au pus mîna pe Fetiţă şi pe Dulceaţă, tîrfele proaste! Vigilenţă, Spar! Acum suge ceaţa-lunii şi dă-i drumul la măturat. Locul ăsta pute.

Întinse mîna cu pliofilmul lucitor.

Cu vorbele dispreţuitoare ale lui Kim şuierîndu-i în minte, Spar zise:

- Nu cred c-o să beau în dimineaţa asta, Patroane. Doar terci de grîu şi roua-lunii. Ba nu, apă.

- Ce-ai zis, Spar? făcu Patronul. Nu cred că pot permite aşa ceva. Nu vrem să-ncepi să te zvîrcoleşti în faţa clienţilor. Ucide-m-ar pămîntul!... Ce-i asta?

În aceeaşi clipă, Spar se azvîrli către braţul sclipind a oţel. Înapoia lui, parîma vibră. Cu o mînă răsuci o ţeavă rece şi groasă. Cu cealaltă, îndepărtă un deget grăsuliu de pe trăgaci.

- Nu-i o pisică vrăjitoare, doar o rătăcită, rosti el pe cînd se rostogoleau, continuînd să se rostogolească încet.

- Ia mîna de pe mine, nenorocitule! izbucni Patronul. O să te pun în fiare. O să-i spun lui Crown.

- Armele de foc sînt ilegale, ca şi cuţitele şi acele, răspunse Spar îndrăzneţ, deşi începuse să se simtă ameţit şi cu stomacul în gură. Ţie ar trebui să-ţi fie teamă.

Recunoscuse înapoia vocii răstite uimirea dintotdeauna a Patronului faţă de abilitatea lui de a se mişca iute şi precis, deşi era pe jumătate orb.

Se izbiră, oprindu-se într-o plasă de straiuri.

- Ţi-am spus să-mi dai drumul, ceru Patronul, zbătîndu-se slab. Crown mi-a dat pistolul ăsta. Şi-am şi un permis pentru el, de pe Punte.

Ultima afirmaţie, cel puţin era o minciună, bănui Spar. Patronul continuă:

- Şi-apoi e o armă de apărare, refăcută pentru bile tari, elastice. Nu îndeajuns ca să găurească un perete, dar suficient ca să-i doboare pe beţivi... sau vreo pisică vrăjitoare!

- Nu-i o pisică vrăjitoare, Patroane, repetă Spar, deşi trebuia să înghită un nod ca să nu vomite. E o pisică rătăcită, cu o comportare foarte bună, care şi-a dovedit deja utilitatea

ucigînd unul din şobolanii care ne fură mîncarea. O cheamă Kim. O să fie un ajutor de treabă.

Silueta neclară a lui Kim se lungi, apărînd umbre vagi şi subţiri de labe şi coadă.

- Aşşşa sssînt eu, se lăudă ea. Currată. Folossessc cuburrile de rrezi-duurrri. Omorr şşşoarreci, şşşobolani! Pot sssă-i ssspionez pe vampirri şşşi vrăjitoarre!

- Vorbeşte! icni Patronul. Vrăjitorie!

- Crown are un cîine care vorbeşte, răspunse Spar apăsat. Un animal vorbitor nu dovedeşte absolut nimic.

În tot timpul acesta, ţinea strînse ţeava şi degetul. Simţea acum, prin încleştarea trupurilor lor, o transformare în Patron, de parcă în interiorul pielii sale, stăpînul Vizuinii Liliecilor îşi preschimba muşchii şi oasele într-o melasă groasă şi dulce care se mula după orice.

- Iartă-mă, Spar, şopti el respectuos. A fost o noapte grea şi Kim m-a speriat. E neagră ca o pisică vrăjitoare. Normal că am greşit. O s-o punem prinzătoare. Trebuie să-şi cîştige întreţinerea! Acum, ia-ţi băutura.

Punguliţa pliantă ce umplea palma lui Spar era parcă piatra filozofală. O ridică spre buze, dar în acelaşi timp degetele picioarelor găsiră o frînghie şi plonjă iute către torul sclipitor, care avea o gaură îndeajuns de mare pentru a servi drept adăpost.

Se prăbuşi lîngă celălalt perete al găurii. Torul absorbise impactul. Ţinea punguţa la buze, cu dopul deşurubat, însă nu apăsase. Închise ochii şi, cu un suspin, o aruncă orbeşte înapoi în colivia cu ceaţa-lunii.

Orientîndu-se numai după pipăit, luă din dulapul fierbinte un burduf cu terci de grîu, luînd în acelaşi timp o punguliţă de cafea şi strecurîndu-o într-un buzunar interior. După aceea, scoase un burduf cu apă, îl deschise, aruncă înăuntru cinci tablete de sare, îl închise, îl scutură şi apăsă puternic.

- Deci tot bei, rosti dinapoia lui Patronul. Ceaţa-lunii nu-ţi ajunge, îţi faci cocteil. Ar trebui să-ţi vărs punguţa, însă toţi beţivii sînt mincinoşi, ori ajung aşa.

Incapabil să reziste tachinării, Spar protestă:

- Nu, e doar apă sărată să-mi întărească gingiile.

- Amărîtule, ce-ţi trebuie ţie gingii tari? Vrei să-mparţi şobolanii cu noul tău prieten? Să nu te prind că-i frigi pe grătarul

meu! Ar trebui să-ţi tai contul pentru sare. La mătură!

Apoi întoarse capul spre colţul-prova violet şi strigă:

- Şi tu! Prinde şoareci!

Kim găsise deja tubul măcinător cel mic şi vîrîse înăuntru şobolanul mort, prinzînd tubul cu labele anterioare şi împingînd leşul cu botul. Atunci cînd şobolanul atinse supapa rigidă, se auzi începînd măcinatul ce avea să continue pînă la macerarea corpului şi transportarea reziduurilor în haznaua cea mare care hrănea Grădinile Dianei.

Spar îşi clăti de trei ori gingiile cu apă sărată, scuipînd într-un tub şi regurgitînd puţin după prima gargară. Apoi, evitîndu-l pe Patron, apasă uşor punguliţa cu cafea, obligînd-o să-i intre pe gît - băutura mai scumpă decît ceaţa-lunii, obţinută prin distilare din roua-lunii - laolaltă cu puţin terci de grîu.

Îi oferi şi lui Kim, care clătină din cap:

- Tocmai am mîncat un şşşoarrece.

După ce termină, porni spre co1ţul-tribord verde. În afara chepengului auzea nişte beţivi strigînd cu o furie obosită şi jalnică:

- Deschide!

Apucînd capetele celor două tuburi lungi pentru reziduuri, Spar începu să măture aerul, venind în spirală din colţul verde, aidoma unui păianjen ce-şi ţese pînza.

De la tejgheaua-tor, acolo unde lustruia visător titanul subţire, Patronul deschise aspiraţia tuburilor, pentru ca reacţia să-l iuţească pe Spar. Bărbatul îşi folosea trupul numai pentru a menţine traiectoria, evitînd funiile ca să nu încîlcească tuburile.

După o vreme, Patronul îşi privi încheietura mîinii şi strigă:

- Spar, tu nu poţi ţine măsura timpului? Deschide!

Îi azvîrli un inel cu chei, pe care Spar îl prinse deşi îi zărise numai în a doua jumătate a zborului său. Pe cînd se îndrepta spre chepengul verde, Patronul îl strigă iarăşi, arătînd spre provă şi în sus. Ascultător, Spar descuie şi deschise chepengul negru şi pe cel albastru, deşi nu era nimeni acolo, apoi îl deschise pe cel verde. De fiecare dată, evitase marginea cauciucată a deschizăturii şi lipiciosul chepeng de avarie aflat alături.

Trei drojdieri se rostogoliră înăuntru, clienţi vechi, înşfăcînd parîmele şi împingîndu-se unul pe celălalt în graba lor

de a ajunge la tejghea, dar neuitînd să-l blesteme pe Spar.

- Sugruma-te-ar cerul!

- Îngropa-te-ar Pămîntul!

- Îneca-te-ar oceanele!

- Vorbiţi frumos, băieţi! făcu Patronul. Deşi recunosc, imbecilitatea ajutorului meu tentează pe oricine să fie slobod la gură.

Spar azvîrli cheile înapoi. Drojdierii se aliniaseră umăr lîngă umăr în jurul tejghelei, trei pete cenuşii cu capetele îndreptate spre colţul albastru.

Patronul apăru în faţa lor.

- Jos, jos! se răsti el indignat. Drept cine vă credeţi?

- Dar încă nu serveşti pe nimeni de deasupra.

- Sîntem doar noi trei.

- Nu contează, replică Patronul. E proprietatea lor, sugacilor. Dacă nu plătiţi din pungă, inversarea.

Bodogănind, bejivanii îşi răsuciră trupurile astfel încît capetele le erau îndreptate spre colţul negru.

Fără să se răsucească şi el, Patronul le azvîrli o formă neclară, prelungă şi roşie, cu trei ramificaţii. Fiecare înhăţă o ramificaţie şi o azvîrli în gură.

- Întîi să văd conturile, rosti Patronul, ţinîndu-şi mîna arăsuţă pe robinet.

Bolborosind furioşi, cei trei scoaseră nişte obiecte prea mici ca Spar să le poată distinge şi le întinseră Patronului. Acesta le studie pe rînd, apoi le băgă în casierie.

- Şase secunde de roua-lunii, decreta el. Sugeţi iute.

Îşi privi încheietura mîinii şi învîrti robinetul.

Unul din drojdieri păru că se sufocă, dar expiră pe nas şi continuă să sugă cu bravură.

Patronul închise robinetul.

Imediat, unul din beţivi începu să răcnească:

- Ne-ai închis prea repede. N-au fost şase.

Liniştitor, Patronul explică:

- V-o împart în patru şi două. Nu vreau să vă-necaţi. Gata?

Drojdierii înghiţiră lacomi al doilea jet, apoi, sugînd atenţi tuburile în căutarea unor picături uitate, începură să pălăvrăgească. În spirala lui îndepărtată, urechile agere ale lui Spar auziră majoritatea discuţiei.

- O zi-de-somn scîrboasă, Patroane.

- Ba-i bună, beţivane... pentru un sugaci beat căruia să-i ia sîngele un vampir setos.

- Eram în siguranţă la Pete, prost gras ce eşti!

- În siguranţă la Pete? Ce noutate!

- Lua-te-ar Atomii Murdari! Însă vampirii le-au luat pe Fetiţă şi pe Dulceaţă. Chiar pe coridorul principal al tribordului, dacă poţi crede aşa ceva. Pe Cobalt Nouăzeci, Rafala-i tot mai pustie! Oricum, Cala Trei. În timpul zilei poţi înota pe un coridor întreg fără să întîlneşti un suflet.

- Şi de unde ştii de fete? întrebă un altul. Poate c-au plecat să-şi caute norocu-n altă parte, în altă cală.

- Norocul lor s-a încheiat. Suzy le-a văzut, cadavrele.

- Nu Suzy, îi corectă Patronul cu superioritate. Mabel le-a văzut. O soartă normală pentru nişte curve beţive.

- N-ai inimă, Patroane.

- Exact. De asta vampirii mă lasă în pace. Vorbind serios, băieţi, vîrcolacii şi vrăjitoarele umblă prea libere în Trei. Am fost treaz toată ziua-de-somn, păzind. O să fac o plîngere la Punte.

- Faci mişto.

- N-ai curajul.

Patronul încuviinţă solemn din cap şi făcu o cruce peste partea stîngă a pieptului. Cei trei erau impresionaţi.

Spar reveni către colţul verde, măturînd la depărtare de perete. În drumul său zări pata neagră a lui Kim, care făcea un ocol pe perimetru, sărind de pe o parîmă pe alta şi, la răstimpuri, ascuţindu-şi ghearele pe ele.

Prin chepengul verde pluti o formă grăsulie, deschisă la culoare, încinsă de două cercuri albastre - sutien şi chiloţi.

- 'Neaţa, Spar, îl întîmpină o voce moale. Cum merge?

- Bine şi prost, replică bărbatul.

Norul auriu al părului blond plutind liber îl atinse pe obraz.

- Mă las de ceaţa-lunii, Suzy.

- Nu te chinui prea tare, Spar. Munceşte o zi, hoinăreşte o zi, joacă o zi, dormi o zi... aşa-i cel mai bine.

- Ştiu. Ziua-de-muncă, ziua-de-trîndavit, ziua-de-jos, ziua-de-somn. Zece zile fac o terrană, douăsprezece terrane fac o soarenă, douăsprezece soarene fac o stelană, şi tot aşa, în vecii vecilor. Cu unele corecţii, mi-au zis unii. Aş vrea să ştiu ce-nseamnă toate numele astea.

- Eşti prea serios. Ar trebui... Oh, o pisicuţa! Ce scumpă e!

- Pissicuţă la naiba! şuieră pata neagră sărind pe lîngă ei. Essste o pisssică. ESSSTE Kim.

- Kim e noua noastră prinzătoare, explică Spar. Şi ea e serioasă.

- Nu-ţi mai pierde timpul cu bătrînul Ştirb Chior, Suzy, o strigă Patronul, şi vino-ncoace.

Suzy îl ascultă cu un suspin, urmînd calea mai sigură a frînghiilor de lîngă pereţi. Înainte de a pleca, atinse obrazul boţit al lui Spar cu degetele ei moi.

- Dragul de Spar, murmură ea.

Cînd picioarele ei îi trecură pe lîngă faţă, bărbatul auzi clinchetul brăţării de pe gleznă - făcută numai din inimioare aurite.

- Ai auzit de Fetiţa şi de Dulceaţa? o întîmpină sadic un drojdier. Cum ţi-ar plăcea să ai carotida sau iliacul retezate...?

- Gura, sugaciule! i-o reteză obosită Suzy. Dă-mi ceva de băut, Patroane.

- Ai un credit cam mare, Suzy. Cum o să plăteşti?

- Lasă joaca, Patroane, te rog. Oricum, măcar dimineaţa. Cunoşti toate răspunsurile şi mai ales la întrebarea asta. Deocamdată, o punguliţă de roua-lunii, neagră. Şi niţică linişte.

- Punguliţele sînt pentru doamne, Suzy. O să te servesc sus, trebuie să...

Se auzi deodată un chicot ascuţit ce se transformă într-un urlet de mînie. Lîngă chepengul de la pupa, o siluetă palidă în chiloţi verzui şi sutien - nu, ceva mai lat, o vestă sau o haină scurtă - se zbătea sălbatic, izbind şi lovind.

Intrînd neatentă şi se pare prea iute, fata subţirică se agăţase de marginea interioara a chepengului şi de chepengul de avarie.

Se eliberă în cele din urmă, în timp ce Spar plonjase către ea, iar drojdierii îi dădeau sfaturi în gura mare şi porni spre tor, trăgînd de funii, cu o coamă de păr negru înapoia ei.

Ajunsă cu un *bang* al şoldului în titan, îşi ţinu haina verzuie cu o mînă, iar mîna cealaltă o întinse peste barul ce se legăna.

Plutind înapoia ei, Spar o auzi spunînd:

- O ceaţa-lunii dublă, Patroane. Hai, rapid.

- Bună dimineaţa, Rixende, o salută Patronul. Te-aş servi

cu plăcere apă-aurie, numai că... Îşi întinse braţele grăsune... Lui Crown nu-i place ca fetele lui să vină singure-n Vizuina Liliecilor. Ultima dată mi-a poruncit categoric...

- Ce vorbeşti! Crown m-a trimis chiar el aici, să caut ceva ce a pierdut. Pînă atunci, ceaţa-lunii. Dublă!

Bătu cu pumnul în bar, pînă ce reacţiunea o împinse în sus şi avu nevoie de ajutorul lui Spar să revină înapoi.

- Uşor, uşor, doamnă, o linişti Patronul şi petele neclare ale ochilor săi căprui dispărură cînd zîmbi. Dacă Crown intră chiar cînd apeşi pe pun-guliţă?

- N-o să vină! protestă vehement Rixende, deşi privi iute îndărătul lui Spar - ceaţa neagră, ceaţa albă a fetei, iarăşi ceaţa neagră. Are o fată nouă. Nu Pharette sau Doucette, o fată pe care n-aţi văzut-o niciodată. O cheamă Almodie. O să fie ocupat cu slăbănoaga aia toată dimineaţa. Şi acum, ia scoate din colivie dubla aia de ceaţa-lunii, păcătosule ce eşti!

- Uşurel, Rixie. Toate la timpul lor. Ce-a pierdut Crown?

- O gentuţă neagră. Cam atît de mare. Întinse braţul subţire, cu degetele strînse. A pierdut-o aici în seara zilei-de-joc, sau i-a şutit-o cineva.

- Ai auzit, Spar? făcu Patronul.

- N-a fost nici o gentuţă neagră, răspunse foarte repede Spar. Tu însă ţi-ai uitat geanta portocalie, Rixende. Ţi-o aduc.

Se răsuci înăuntrul torului.

- Dă-le dracu’ pe amîndouă genţile. Dă dubla aia! ceru agitată fata. Mamă Pămînt!

Pînă şi drojdierii amuţiră. Ducîndu-şi mîiriile la tîmple, Patronul o imploră:

- Fără obscenităţi de-astea, te rog. Sună şi mai groaznic de la o fată drăguţă, scumpa mea.

- Am auzit Mamă Pămînt! Acum termină cu prostiile, Patroane şi dă dubla aia pînă nu-ţi scot ochii şi-ţi fac coliviile praf!

- Bine, bine. Imediat, imediat. Dar cum o să plăteşti? Crown mi-a spus că-mi anulează licenţa dacă te mai trec în creditul lui. Ai un cont? Sau... monede?

- Eşti chior? Sau crezi că vesta asta are buzunare interioare? O desfăcu brusc, dezvăluindu-şi bustul, apoi o strînse la loc.

- Mamă Pămînt! Mamă Pămînt! Mamă Pămînt!

Drojdierii bolboroseau scandalizaţi. Suzy pufni plictisită.

Forma vagă a mîinii grăsuţe a Patronului atinse încheietura lui Rixende, în jurul căreia se vedea ceva auriu.

- Ai aur, şopti el şi ochii îi dispărură iarăşi, de data aceasta de lăcomie.

- Ştii prea bine că-i sigilată pe mînă.

- Dar astea? Înălţă braţul către o pată galbenă de lîngă capul fetei.

- Şi ei sînt sigilaţi. Crown mi-a găurit urechile.

- Dar...

- Oh, diavol murdar de atomi! Te-am înţeles, n-ai grijă. Bine!

Ultimele cuvinte se sfîrşiră într-un ţipăt mai mult de mînie decît de durere, cînd apucă pata aurie şi trase. Sîngele ţîşni imediat. Ea întinse pumnul.

- Acum, dă! Aur pentru o ceaţa-lunii dublă.

Patronul respiră adînc, dar nu replică şi scotoci în colivia de ceaţa-lunii, parcă înţelegînd că mersese prea departe. Drojdierii tăceau şi ei.

- Şi neagra mea, adăugă Suzy aparent neimpresionată.

Spar găsi un burete uscat şi prinse cu dibăcie globuleţele plutitoare de sînge, apoi îl apăsă de urechea sfîşiată a Rixendei.

Patronul studia pandantivul din aur masiv, ţinîndu-l aproape de ochi. Rixende ridică la gură punguliţa dublă şi ochii îi dispărură cînd începu să sugă. Spar duse cealaltă mînă a Rixendei la burete şi fata îl apucă mecanic, apăsîndu-l de ureche. Suzy oftă resemnată, apoi îşi întinse trupul grăsuţ peste tejghea, băgă mîna într-o colivie de frig şi-şi luă o dublă de neagră.

O siluetă prelungă, subţire, arămiu-închisă, într-un şort mov şi argintiu strîns pe piele, ţîşni prin chepengul roşu-închis, cu o viteză de două ori mai mare decît ar fi îndrăznit vreodată Spar, şi fără să atingă nici o parîmă, accidental sau intenţionat. La mijlocul drumului, trecînd pe lîngă Spar, noul sosit făcu o jumătate de tumbă şi picioarele sale desculţe, lungi şi subţiri, atinseră titanul lîngă Rixende. Se fixă atît de expert, încît torul de-abia se clătină.

Un braţ măsliniu o prinse pe fată. Celălalt braţ îi smulse punguliţa de la gură, închizîndu-i cu o pocnitură capacul.

Cu un glas leneş şi melodios, bărbatul întrebă:

- Ce ţi-am spus noi, fetiţo, că o să se întîmple, dacă mai bei vreodată singură?

Vizuina Liliecilor amuţise. Patronul stătea lipit cu spatele de peretele interior al găurii, cu un braţ înapoia lui. Spar îşi ţinea mîna în nişa lui pentru obiecte pierdute şi găsite înapoia coliviilor cu roua-lunii şi ceaţa-lunii. De teamă, transpirase din cap pînă în picioare. Suzy îşi ţinea neagra lîngă buze.

Un drojdier izbucni într-o tuse violentă, horcăi, apoi gîfîi umil:

- Iartă-mă, legiste. Să trăieşti.

- 'Neaţa... Crown, îl urmă Patronul.

Crown îndepărtă uşor vesta de pe un umăr al Rixendei şi începu s-o ciupească.

- De ce ai pielea de găină, iubito, şi rigidă ca un mort? Ce te-a speriat? Potoleşte-te, piele. Destindeţi-vă, muşchi. Relaxează-te, Rix, şi-o să-ţi dăm un jet.

Mîna lui găsi buretele, se opri, cercetă, găsi partea umedă şi o apropie de mijlocul feţei lui. Adulmecă.

- Ei, băieţi, ştim cel puţin că nici unul dintre voi nu-i vampir, observă el tărăgănat. Altfel, v-am fi găsit sugîndu-i urechea.

- N-am venit să beau, jur, începu Rixende vorbind foarte repede şi monoton. Am venit să iau gentuţa aia pe care ai pierdut-o. După aia, m-a tentat. N-am ştiut că aşa o să se-ntîmple. Am încercat să rezist, dar Patronul m-a ispitit. Am...

- Gura, o opri Crown. Tocmai ne întrebam cum i-ai plătit. Acum ştim. Cum aveai de gînd să-ţi plăteşti a treia dublă? Îţi tăiai o mînă sau un picior? Patroane... arată-ne cealaltă mînă. Am zis să ne-o arăţi. Aşa. Acum, desfă pumnul.

Crown culese pandantivul din palma ca o pată a Patronului. Ochii lui, parcă galben-căprui, îl fixau pe Patron tot timpul, în vreme ce legăna bijuteria preţioasă înainte şi înapoi, apoi o azvîrli încet în sus.

Pe cînd umbra aurie se mişca constant spre chepengul albastru deschis, Patronul deschise şi închise gura de două ori, apoi bolborosi:

- N-am ispitit-o, Crown, pe cuvînt. N-am ştiut c-o să-şi rupă urechea. Am încercat s-o opresc, dar...

- Nu ne interesează, făcu Crown. Pune dubla în creditul nostru. Continuînd să-l privească, ridică mîna şi recuperă

bijuteria înainte de a ieşi din raza braţului.

- De ce-i atît de mort căminul acesta de veselie?

Întinzînd peste tejghea un picior lung, cu dexteritatea unui braţ, Crown prinse urechea lui Spar între degetul său mare şi următoarele, îl apropie pe bărbat şi-l răsuci.

- Cum merge cu sarea, băieţel? Ţi se întăresc gingiile? Există un singur mod de testare.

Fixînd falca şi buzele lui Spar cu celelalte degete, îi vîrî degetul mare în gură.

- Haide, muşcă-mă, băieţel.

Spar muşcă. Era singurul mod de a nu vomita. Crown chicoti. Spar muşcă mai tare. Energia îi umplu trupul tremurător. Se înroşi la faţă şi fruntea îi pulsă sub sudoarea fricii. Era convins că-i provoca durere lui Crown, însă Medicul Legist al Calei Trei continua să chicotească încîntat, iar cînd Spar icni, îşi retrase piciorul.

- Vai, vai, ai devenit puternic, băieţel. Aproape că am simţit. Ia, îţi facem cinste.

Spar îşi feri gura deschisă larg şi stupid din calea jetului subţire de ceaţa-lunii. Jetul îl lovi în ochi şi-l ustură atît de puternic încît strînse din pumni şi-şi încleştă gingiile dureroase ca să nu urle.

- Vă întreb din nou, de ce-i locul ăsta atît de mort? Nu l-aţi aplaudat pe băieţel şi acum băieţelul s-a supărat pe noi. Nu puteţi rîde un pic pentru noi? Crown îl privi pe fiecare în parte: Ce s-a întîmplat? V-a furat pisica limba?

- Pisica? Avem o pisică, o pisică nouă, a venit ieri noapte, am pus-o ca prinzătoare, începu Patronul să bolborosească. Poate vorbi niţel. Nu aşa bine ca Buldogul-iadului, dar vorbeşte. E amuzantă. A prins un şobolan.

- Ce-ai făcut cu şobolanul, Patroane?

- L-am băgat în mestecător. Adică Spar l-a băgat. Sau pisica.

- Vrei să spui că ai aruncat un cadavru fără să ne anunţi? Ah, nu păli, Patroane, nu-i nimic. Păi, te-am putea acuza că ai dat adăpost unei pisici vrăjitoare. Spui că a venit noaptea trecută şi aia a fost noapte numai bună pentru vrăjitoare. Ei, ei, acum nu te înverzi la faţă. Doar glumeam. Căutam un prilej de rîs.

- Spar! Cheamă-ţi pisica! Fă-o să zică ceva caraghios.

Înainte ca Spar s-o cheme sau măcar să se hotărască dacă s-o facă sau nu, pata neagră apăru pe o parîmă lîngă Crown, cu ochii ei verzi fixaţi pe cei galben-căprui ai bărbatului.

- Deci tu eşti glumeţul, da? Păi... glumeşte.

Kim parcă crescu în dimensiuni. Spar îşi dădu seama că îşi zbîrlise blana.

- Dă-i drumul, glumeşte... aşa cum zic ei că poţi face. Patroane, cred că nu făceai mişto de noi cu pisica vorbitoare.

- Spar! Fă-ţi pisica să ne distreze!

- Nu te deranja. Credem că are şi ea limbă. Aşa-i, Negreso?

Întinse mîna. Kim o zgîrie şi sări în lături. Crown scoase din nou un chicot scăzut.

Rixende începu să tremure fără să se poată controla. Crown o examină atent, însă leneş, întorcîndu-i capul spre el cu mîna cea întinsă, astfel încît sîngele din zgîrietura pisicii să intre în burete.

- Spar a jurat că pisica poate vorbi, bolborosi Patronul. O să-l...

- Gălăgia, făcu Crown.

Ridică punguliţa la buzele lui Rixende, o apăsă pînă se goli, iar tremurul fetei se potoli, apoi zvîrli pliofilmul către Spar.

- Şi acum, despre gentuţa neagră, Patroane, rosti sec Crown.

- Spar!

Acesta scotoci în nişa de obiecte pierdute şi găsite, răspunzînd repede:

- Nici o gentuţă neagră, legiste, numai asta, pe care a uitat-o doamna Rixende în ultima Zi-de-joc.

Se întoarse scoţînd ceva mare, rotund, portocaliu-strălucitor şi închis cu şireturi.

Crown o luă şi o învîrti încet, descriind un cere. Pentru Spar, care nu putea zări cureaua, era ca o minge.

- Un pic cam mare şi nu tocmai de culoarea potrivită. Sîntem siguri că ne-arn pierdut aici gentuţa neagră sau ne-a fost furată. Ai făcut din Vizuina Liliecilor un adăpost al hoţilor, Patroane?

- Spar...?

- Te-am întrebat pe tine, Patroane.

Îmbrîncindu-l pe Spar, Patronul scotoci disperat în nişă,

dînd la o parte coliviile cu ceaţa-lunii şi punguţele cu roua-lunii. Scoase mai multe obiecte mici. Spar le putea distinge numai pe cele mari: un ventilator manual şi o picioruşă roşie. Pluteau grămadă în jurul Patronului.

Gîfîind, acesta rămase încă un minut cu mîinile în nişă, fără să mai scoată ceva, pînă cînd Crown rosti cu glasul lui leneş:

- Ajunge. Oricum, gentuţa neagră nu era aşa importantă pentru noi.

Patronul reapăru cu o faţă de două ori mai înceţoşată. Era pesemne înconjurată de un nimb de transpiraţie. Arătă geanta portocalie.

- Poate-i înăuntru!

Crown deschise geanta, începu să scotocească, apoi se răzgîndi şi o smuci brusc. Numeroasele obiecte dinăuntru ieşiră, îndreptîndu-se încet şi cu viteză egală, în sus, ca o armata dezordonată. Crown le examină trecînd pe lîngă el.

- Nu, nu-i aici. împinse geanta spre Patron: Bagă la loc aiurelile lui Rix şi fii pregătit cu ea, cînd coborîm...

Punîndu-şi braţul în jurul lui Rixende şi ţinîndu-i buretele apăsat pe ureche, se întoarse şi se împinse cu putere spre chepengul pupa. După ce dispăruse de cîteva secunde, se auzi un suspin general şi cei trei drojdieri scoaseră alte bilete de cont, ca să plătească încă un jet. Suzy mai ceru o neagră dublă, pe care Spar i-o întinse imediat, în vreme ce Patronul îşi scutură zăpăceala şi-i ordonă lui Spar:

- Strînge tot gunoiul, în special al lui Rixie şi bagă-l la loc în geantă. Dă-i drumul, putoare!

Apoi folosi ventilatorul manual ca să se usuce.

Spar avea o sarcină plictisitoare, însă Kim îi veni în ajutor, sărind după obiectele prea mici ca să fie zărite de bărbat. O dată ce le lua în mînă, Spar le putea pipăi sau mirosi, pentru identificare.

Cînd se domoli furia sa neputincioasă împotriva lui Crown, gîndurile lui Spar reveniră la noaptea Zilei-de-somn. Viziunea aceea de vampiri şi vîrcolaci, fusese numai un vis?... acum cînd ştia că nălucirile acţionaseră. Dacă ar fi avut ochii mai buni, ca să deosebească iluzia de realitate! „Prriveşşşte! Prriveşşşte atent!” îi şuiera în amintire. Cum ar fi fost să vadă contururile? Totul ar fi fost mai strălucitor? Sau mai apropiat?

După o îndelungă oboseală, strînse toate lucrurile şi reveniră, el la măturat, iar Kim la vînătoarea de şoareci. Pe măsură ce dimineaţa Zitei-de-muncă trecea, Vizuina Liliecilor deveni, treptat, mai puţin luminoasă, deşi era greu de spus din ce motiv.

Mai apărură cîţiva clienţi, însă toţi pentru o duşcă rapidă şi Patronul îi servi morocănos; Suzy aprecie că nu merită să se încurce cu vreunul.

O dată cu scurgerea timpului, Patronul devenea tot mai irascibil, aşa cum Spar ştia că avea să se întîmple după incidentul cu Crown. Încercase să-i dea afară pe cei trei drojdieri, dar aceştia scoaseră alte conturi boţite, pe care nici cea mai atentă examinare nu le putu dovedi falsuri. Drept răzbunare, le scurtă jeturile şi se luă la ceartă cu ei. Îl opri din măturat pe Spar şi-l întrebă nervos:

- Pisica aia a ta... l-a zgîriat pe Crown, nu? Trebuie să scăpăm de ea; Crown a spus că poate fi o pisică vrăjitoare, ţii minte?

Spar nu răspunse. Patronul îl trimise să schimbe cleiul de pe chepengurile de avarie, pretextînd că dacă Rixende se putuse elibera, însemna că se uscase. Înghiţi apetitoare şi bău ceaţa-lunii cu suc de roşii. Pulveriză o aromă sintetică oribilă prin toată Vizuina Liliecilor. Începu să numere conturile încasate şi monedele, dar renunţă, trîntind sertarul cu autoîncuietoare, aproape înainte de a fi început. Rînji către Suzy.

- Spar! strigă el. Treci în locul meu! Şi dacă dai ceva-n plus drojdierilor, o faci pe pielea ta!

Apoi încuie casa de valori şi făcîndu-i lui Suzy semn către chepengul stacojiu de la tribord, îşi făcu vînt într-acolo. Ridicînd nefericită din umeri către Spar, ea îl urmă obosită.

De îndată ce dispărură cei doi, Spar le dădu drojdierilor un jet de opt secunde, respingîndu-le conturile şi le puse în faţă două colivii mici de mîncare, cu sintetice şi bile de aluat. Ei mormăiră nişte mulţumiri şi se năpustiră. Lumina păli de la strălucirea sănătoasă la un alb cadaveric. Se auzi un muget vag, îndepărtat, urmat peste cîteva secunde de o înteţire a scîrţîielilor. Noua lumină îl nelinişteа pe Spar. Servi încă două suge-şi-cazi şi vîndu o punguliţă de ceaja-lunii la preţ dublu. Începuse să mănînce un apetitor, dar în aceeaşi clipă Kim înotă spre el, arătîndu-i mîndră un şoarece. Îşi învinse greaţa, dar

începu să se teamă de apariţia adevăratelor simptome ale abstinenţei.

O siluetă pîntecoasă, înveşmîntată într-un negru sobru, apăru prin chepengul verde, tîrîndu-se pe lîngă pereţi. De cealaltă parte a barului, apariţia se completă cu ceaţa unui păr alb şi a bărbii, aproape ascunzînd pielea întunecată şi accentuînd petele neclare ale ochitor cenuşii.

- Doc! îl întîmpină Spar.

Toată mizeria şi neliniştea îi dispărură şi-i întinse imediat o punguţă rece de roua-lunii trei stele. Totuşi, în agitaţia ce-l cuprinsese, nu se putu gîndi decît la banalul:

- O noapte păcătoasă a Zilei-de-somn, nu, Doc? Vampirii şi...

- ...Şi-alte superstiţii neghioabe ce apar în fiecare soarenă, dar nu dispar niciodată, îl întrerupse un glas bătrîn şi cinic, totuşi amabil. Deşi nu cred că ar trebui să-ţi răpesc iluziile, Spar, nici măcar pe cele înfricoşătoare. Şi aşa n-ai prea multe bucurii de la viaţă. Iar apoi, într-adevăr, e multă ticăloşie în Rafală. Ah, asta-mi face bine la amigdale.

Spar îşi aminti lucrul cel mai important. Scormonind adînc în salopetă, extrase, în aşa fel încît să n-o vadă drojdierii de dedesubt, o gentuţă neagră, plată şi îngustă.

- Ia, Doc, şopti el, ai pierdut-o în ultima Zi-de-joc. Ţi-am păstrat-o.

- La dracu', o să-mi pierd şi chiloţii dacă o să-i scot vreodată, comentă Doc, coborînd glasul cînd Spar duse degetul la buze. Cred că am început iarăşi s-amestec ceaţa-lunii cu roua-lunii.

- Aşa ai făcut, Doc. Nu ţi-ai pierdut geanta însă. Crown, sau una din fetele lui, ţi-a şutit-o cînd stătea lîngă tine. Şi eu... eu, Doc, am şutit-o din buzunarul lui Crown. Da, şi-am tăcut din gură cînd Rixende şi Crown au venit azi-dimineaţă să-ntrebe de ea.

- Spar, băiete, îţi sînt pe deplin îndatorat, făcu Doc. Mai mult decît îţi poţi da seama. Mai dă un trei stele, te rog. Ah, nectar! Spar, cere-mi orice răsplată şi, dacă se află doar în tărîmul primului infinit transfinit, ţi-o satisfac.

Spre propria uimire, Spar începu să tremure - de excitare. Aplecîndu-se pe jumătate peste bar, şopti răguşit:

- Dă-mi ochi buni, Doc! apoi adăugă impulsiv: Şi dinţi!

După o pauză lungă, Doc răspunse cu glas visător şi trist:

- În Zilele Vechi asta ar fi fost uşor. Perfecţionaseră transplantele oculare. Puteau regenera nervii cranieni şi uneori puteau reda puterea de analiză unui cerebel atins. Transplantul rădăcinilor dentare de la un nou-născut era o joacă de copil. Dar acum... Ah, da, aş putea face ce-mi ceri, în mod inconfortabil, antic, anorganic însă...

Se opri, pe un ton ce vorbea despre mizeria vieţii şi inutilitatea eforturilor.

- Zilele Vechi, mormăi un drojdier către tovarăşul său. Vorbe de vrăjitorie!

- Vrăjitorie, pe naiba! răspunse celălalt. Mecanicul trupului e doar ramolit. Visează în toate cele patru zile, nu numai în Ziua-de-somn.

Al treilea drojdier fluieră o melodie asemănătoare vintului, împotriva ochiului rău.

Spar smuci mîneca lungă a salopetei negre a lui Doc.

- Doc, ai promis. Vreau să văd clar, să muşc tare!

Doc îşi puse mîna zbîrcită pe braţul lui.

- Spar, rosti el încet, dacă o să vezi clar, o să fii şi mai nefericit. Crede-mă, eu ştiu. Viaţa e mai uşor de îndurat atunci cînd lucrurile sînt neclare, aşa cum este mai uşor cînd gîndurile sînt înceţoşate de rouă sau ceaţă. Şi dacă în Rafală există oameni care ard de dorinţa de a muşca puternic, tu nu eşti genul lor. Mai dă-mi un trei stele, te rog.

- M-am lăsat de ceaţa-lunii azi-dimineaţă, Doc, spuse mîndru Spar, întinzîndu-i punguliţa cerută.

Doc zîmbi amar.

- Mulţi se lasă de ceaţa-lunii în fiecare dimineaţă a Zilei-de-muncă şi se răzgîndesc atunci cînd se apropie Ziua-de-joc.

- Nu şi eu, Doc! Şi-apoi, argumentă Spar, Patronul, Crown, fetele lui, şi chiar Suzy, toţi văd bine şi nu sînt nefericiţi.

- O să-ţi spun un secret, Spar, răspunse Doc. Patronul, Crown şi fetele sînt cu toţii zombi, morţi umblători. Da, pînă şi Crown cu şiretenia şi puterea lui. Pentru ei, Rafala este universul.

- Şi nu-i aşa, Doc?

Ignorîndu-i intervenţia, Doc continuă:

- Dar tu nu vei fi aşa, Spar. Tu vei vrea să ştii tot mai multe. Iar asta te va face mult mai nefericit decît eşti.

- Nu-mi pasă, Doc, făcu Spar şi repetă acuzator: Ai promis.

Petele cenuşii ale ochilor lui Doc aproape dispăruseră cînd se încruntă gînditor. În cele din urmă, rosti:

- Uite ce-ţi propun, Spar. Ştiu că ceaţa-lunii aduce dureri şi suferinţe, dar şi alinare şi bucurie. Să presupunem însă că în fiecare dimineaţă a Zilei-de-muncă şi la amiaza Zilei-de-trîndăvit, o să-ţi aduc o pilulă micuţă care-ţi va oferi toate efectele bune ale ceţii-lunii şi nici-unul dintre cele rele. Am una în geantă, încearc-o acum şi vezi. Şi-n fiecare seară a Zilei-de-joc o să-ţi aduc o altă pilulă care te va face să dormi tun, fără nici un coşmar. Mult mai bine decît ochi şi dinţi. Gîndeşte-te.

Pe cînd Spar căzu pe gînduri, Kim se înălţă spre ei. Îl privi pe Doc cu ochii ei apropiaţi şi verzi.

- Vă sssalut ressspectuosss, domnule, şuieră pisica. Mă numesssc Kim.

- Mulţumesc la fel, doamnă. Să ai parte de şoareci mulţi.

O mîngîie încetişor, începînd cu bărbia şi pieptul. Visarea îi revenise în glas.

- În Zilele Vechi, toate pisicile vorbeau, nu doar cîteva. întregul trib al felinelor. Şi, de asemenea, mulţi cîini... iartă-mă Kim. În timp ce delfinii, balenele şi maimuţele...

- Răspunde-mi la o întrebare, Doc, îl întrerupse Spar. Dacă pilulele tale aduc fericire fără mahmureală, de ce bei întotdeauna roua-lunii, ba îi mai adaugi şi ceaţa-lunii?

- Deoarece pentru mine..., începu Doc, apoi se opri surîzînd. M-ai prins, Spar. Nu m-am gîndit niciodată că ştii să-ţi foloseşti mintea. Foarte bine, aşa să fie. Vino la biroul meu în Ziua-de-trîndăvit... ştii unde? Perfect!... şi-o să vedem ce putem face pentru ochii şi dinţii tăi. Şi-acum, o punguliţă dublă pentru coridor.

Plăti cu monede strălucitoare, azvîrli burduful de trei stele în buzunar şi le zise:

- Pe curînd, Spar. La revedere, Kim.

Se îndreptă apoi în zigzag, spre chepengul verde.

- La rrevederre, domnule, toarse Kim după el.

Spar întinse gentuţa cea neagră.

- Ai uitat-o din nou, Doc.

Doc se întoarse blestemînd scîrbit şi o băgă în buzunar, tocmai cînd chepengul stacojiu se deschise şi Patronul înotă

afară. Părea bine dispus şi fluiera melodia „O să mă mărit cu tipu' de pe Punte”. Se apucă să studieze casa de valori şi robinetele de roua-lunii, dar cînd Doc dispăru, îl întrebă bănuitor pe Spar:

- Ce i-ai dat moşului?

- Portofelul, răspunse senin Spar. Şi-l uitase.

Îşi scutură pumnul închis şi acesta zăngăni.

- Doc a plătit în monede, Patroane.

Patronul le înhăţă cu lăcomie.

- Înapoi la mătură, Spar.

Cînd bărbatul plonjă spre chepengul stacojiu, pentru a prinde tuburile de la babord, apăru Suzy, care trecu pe lîngă el ferindu-şi privirea. Se aşeză la bar şi luă, fără zîmbet, punguliţă de ceaţa-lunii oferită de Patron cu o curtenie batjocoritoare.

Spar se simţi furios pentru soarta ei, totuşi nu se putea gîndi decît la apropiata lui întîlnire cu Doc. De-abia îşi dădu seama cînd noaptea Zilei-de-muncă sosi repede, aidoma unui şiş azvîrlit, şi nu încercă nimic din obişnuita lui nelinişte. Patronul aprinse toate luminile în Vizuina Liliecilor: Acestea străluceau orbitor în vreme ce dincolo de pereţii translucizi se zărea o volbură lăptoasă.

Afacerile începuseră să se lege. Suzy plecă cu primul care-i conveni. Patronul îl chemă pe Spar să preia torul, iar el luă o foaie de hîrtie subţiată de atîtea ştersături şi, aşezînd-o pe o plăcuţă ţinută pe genunchi, scrise pe ea concentrat, parcă gîndind fiecare cuvînt sau fiecare literă, umezindu-şi adesea creionul în gură. Deveni atît de absorbit în sarcina lui dificilă încît, fără să-şi dea seama, pluti către chepengul negru de dedesubt, rotindu-se şi rostogolindu-se. Hîrtia devenea din ce în ce mai murdară de mîzgălelile şi socotelile sale, de ştersături, salivă şi transpiraţie.

Noaptea scurtă trecu mai iute decît îndrăznise Spar să creadă, şi strălucirea bruscă a Zilei-de-trîndăvit îl făcu să tresară. Majoritatea clienţilor începuseră siesta.

Spar se întrebă ce să-i spună Patronului ca să poată părăsi Vizuina Liliecilor, însă problema se rezolvă singură. Patronul împături foaia mîzgălită şi o sigilă cu bandă fierbinte.

- Du asta pe Punte, trîntorule, la Exec. Stai!

Scoase geanta portocalie din nişă şi controlă curelele, să vadă dacă erau bine legate.

- În drum, las-o la Gaura lui Crown. Politicos şi servil, Spar! Acum, sari!

Spar strecură mesajul sigilat în singurul buzunar cu fermoarul în stare de funcţiune. Apoi se împinse încetişor spre chepengul prova, unde aproape se ciocni de Kim. Reamintindu-şi dorinţa Patronului de a scăpa de pisică, o prinse de pieptul îmblănit, sub lăbuţele din faţă, şi o strecură uşor în salopetă, şoptind:

- O să facem un drum împreună, Kimişor.

Pisica îşi înfipse ghearele în ţesătura subţire şi rămase nemişcată.

Pentru Spar, coridorul era un cilindru îngust, cu ambele capete înceţoşate, ornat cu dungi longitudinale, verzi şi roşii, neclare. Se orienta mai mult după pipăit şi memorie, ştiind că acum trebuia să se împingă împotriva vîntului uşor, mînă-peste-mînă, de-a lungul liniei centrale, După cotul cilindrilor largi ai coridoarelor prova şi pupa, coridorul deveni drept. De două ori ajunse lîngă ventilatoarele suspendate care zumzăiau atît de încet încît le recunoscu doar după inteţirea curentului înaintea lor şi după aspiraţia uşoară de dincolo de ele.

În curînd începu să simtă miros de pămînt şi verdeaţă. Trecu înfiorîndu-se pe lîngă un disc negru, care era uşa către măcinătorul cel mare al Calei Trei. Nu se întîlni cu nimeni - ciudat chiar şi pentru o Zi-de-trîndăvit. în cele din urmă zări verdele Grădinilor lui Apollo şi, dincolo de ele, un perete negru, uriaş, pe care, către provă, se zărea un cerculeţ portocaliu, înceţoşat, ce-i trezea întotdeauna o tristeţe şi o inexplicabilă spaimă. Se întrebă pe cîţi pereţi negri era reprezentat cercul acela neplăcut, mai ales pe tribordul Rafaiei. Îl văzuse pe destui.

În preajma grădinilor, atît de aproape încît putea zări cîteva umbre verzi legănîndu-se, precum şi silueta plutitoare a unui grădinar, coridorul cotea în jos în unghi drept. Două duzini de trageri de-a lungul liniei şi ajunse să plutească lîngă un chepeng deschis, unde atît amintirea distanţei, cît şi aroma puternică de mosc, îl anunţară că se afla la intrarea Găurii lui Crown. Zgîindu-se înăuntru, putea distinge spiralele negre şi argintii întrepătrunse, din uriaşa cameră sferică. Exact vizavi de chepeng se găsea un alt perete negru cu discul roşu-portocaliu plasat excentric.

De sub bărbia lui Spar, Kim şuieră încet, dar agitată:

- Ssstai! Taci, pe viaţa ta!

Pisica îşi scosese capul prin gulerul salopetei. Urechile ei îl gîdilau pe gît. Spar se obişnuise cu melodramele lui Kim şi oricum avertismentul era inutil. Zărise şi el vreo şase trupuri goale care pluteau şi s-ar fi oprit fie şi numai de ruşine. Deşi din depărtare nu pytea deosebi organele genitale de urechi. Vedea însă că, exceptînd părul, fiecare corp avea altă nuanţă: unul era măsliniu închis, iar celelalte cinci - sau patru? nu, cinci - erau albe. Nu le recunoscu pe cele două cu părul auriu şi respectiv argintiu, care erau şi cele mai albe. Se întrebă care era fata cea nouă a lui Crown, Almoide. Era uşurat că trupurile nu se atingeau între ele.

La fata cu părul auriu se întrezărea o sclipire metalică şi reuşi să distingă pata roşie, neclară, a unui tub subţire cu cinci ramificaţii ce uneau tubul cu celelalte cinci chipuri. Chiar cu o fată în rol de barman era ciudat pentru Crowri să servească cu roua-lunii într-o asemenea manieră plebea. Bineînţeles, tubul putea transporta vinul-lunii sau chiar ceaţa-lunii.

Sau Crown intenţiona să deschidă un bar, la concurenţă cu Vizuina Liliecilor? Nu era momentul, în zilele acestea, iar locul era prost ales, se gîndi Spar încercînd să decidă ce să facă cu geanta portocalie.

- Şşşterrge-o! îl îndemnă Kim în şoaptă.

Degetele lui găsiră un inel-carabinieră lîngă chepeng. Îl fixă pe curelele genţii şi apoi se împinse îndărăt.

Clinchetul slab al carabinierei primi totuşi un răspuns din Gaura lui Crown -un mîrîit gros şi prelung.

Spar trase şi mai repede de linia de mijloc. Cînd ajunse la cotul spre coridorul interior, privi înapoi.

Din chepengul lui Crown tocmai ieşea un cap, cu urechi mari şi ciulite, mai mic decît al unui om şi mai negru chiar decît Crown.

Mîrîitul se repetă.

Era ridicol sa fie atît de înspăimîntat de Buldogul-iadului, îşi spuse Spar pe cînd înainta împreună cu tovarăşa lui. Păi, uneori Crown adusese dulăul chiar în Vizuina Liliecilor.

Poate motivul era că Buldogul nu mîrîia niciodată în Vizuina Liliecilor, ci doar vorbea, folosind vreo sută de monosilabe.

Şi apoi, cîinele nu se putea trage de linia centrală ca să

capete viteză. Nu avea gheare ascuţite. Deşi, ar fi putut să facă salturi, dintr-un perete al coridorului în celălalt.

De data aceasta, cortinele negre, întredeschise la mijloc, ale mestecătorului cel mare, îl făcură pe Spar să tresară violent. Grozav... mergea să capete ochi noi şi era speriat ca un copil!

- De ce-ai încercat să mă sperii, Kim? o întrebă el furios.

- Am văzut rrăul abssolut, prossstule!

- Ai văzut cinci tipe sugînd roua-lunii. Şi-un cîine inofensiv. De data asta, tu eşti proastă, Kim, tu eşti tîmpita!

Kim amuţi, îşi trase capul înapoi şi refuză să mai vorbească. Spar îşi reaminti de mîndria şi sensibilitatea tuturor pisicilor. Acum însă avea alte griji. Dacă geanta portocalie era furată de un trecător ocazional înainte s-o vadă Crown? Şi dacă Crown o găsea, n-ar fi înţeles, că Spar, dintotdeauna comisionarul Patronului, privise înăuntru? Toate astea trebuiau să se întîmple tocmai în cea mai importantă zi din viaţa lui! Victoria verbală asupra lui Kim constituia o slabă consolare.

În plus, deşi fata cu păr argintiu îl interesase cel mai mult dinte cele două străine, ceva începuse să-l roadă în legătură cu fata care făcea pe barmanul, cea cu părul auriu precum al lui Suzy, dar mult mai subţirică şi cu pielea mai albicioasă... avea impresia că o mai văzuse. Iar ceva din ea îl înspăimînta.

Cînd ajunse la intersecţia centrală, fu tentat să meargă la biroul lui Doc, înainte de Punte. Ţotuşi dorea să se poată relaxa la Doc şi să aibă timp suficient, ştiind că-şi terminase toate comisioanele.

Intră în coridorul violet şi vîntos şi se aruncă înainte în primul spaţiu gol al liniei centrale, astfel încît îşi fripse palmele doar puţin înainte de a o prinde ferm, şi se deplasă înainte cu aceeaşi viteză ca vîntul. Patronul era un mizerabil că nu-i cumpăra palmare, ca să nu mai vorbim de talpare!... dar trebuia să fie foarte atent cînd depăşea scripetele cele mare care fixa linia mişcătoare în centrul coridorului. Era destul de uşor să prinzi linia de după scripete cu o mînă, eliberînd-o simultan pe cea rămasă în urmă, însă necesita atenţie.

Puţinele siluete călătoreau pe linie şi chiar mai puţine erau suflate pe coridor. Depăşi una care se rostogolea prin aer, bolborosind cu o voce răguşită:

- Scara lui Iacob, Pomul Vieţii, Descendenţa...

Trecu pe lîngă strîmtoarea din coridor ce marca

diviziunea dintre Calele Trei şi Doi, fără să fie oprit de paznicul ei, şi era cît pe-aici să nu observe coridorul mare şi albastru ce urca. Îşi fripse din nou palmele, trecînd de pe o linie mişcătoare pe alta. Neliniştea îi spori.

- Sssparr, tîmpitule...! începu Kim.

- Şşş, sîntem pe teritoriul ofiţerilor, o întrerupse Spar, bucuros că avea încă o ocazie de a certa pisica arţăgoasă.

Într-adevăr, ca întotdeauna, spaţiile albastre ale Rafalei îl copleşeau de teamă şi uimire.

Mai repede decît ar fi dorit, trecu de pe linie pe o platformă staţionară, într-o junglă de tubulatură, chiar sub Punte. Se îndreptă spre barele ce duceau sus şi pluti acolo, aşteptînd să i se vorbească.

În Punte sclipea mult metal, în forme stranii, iar nişte suprafeţe pulsau neregulat în toate culorile curcubeului. Cea mai apropiată dintre ele părea alcătuită din şiruri de luminiţe ce se stingeau şi se aprindeau: roşii, verzi, toate culorile. Sus, deasupra tuturor, era o întindere nesfîrşită, neagră, slab pătată de scînteieri albe.

Printre curcubee şi obiectele din metal pluteau siluete înveşmîntate în uniformele bleumarin ale ofiţerilor. Din cînd în cînd, comunicau între ei prin semne, dar niciodată nu rosteau vreun cuvînt. Pentru Spar, fiecare mişcare a ior era încărcată de semnificaţii profunde. Aceştia erau zeii Rafalei, care conduceau totul, dacă într-adevăr existau zei. Se simţi mic şi lipsit de impor-tanşă, aidoma unui şoarece, care ar fi fost alungat chiţăind, dacă ar fi întrerupt tăcerea.

După o agitaţie încordată, se auzi un muget îndepartat şi scîrţîiturile şi pîrîielile familiare. Spar rămase uimit, deşi în acelaşi timp îşi dădu seama că trebuia să fi ştiut că Pilotul, Căpitanul şi ceilalţi erau responsabili pentru fenomenele din timpul zilei.

Marca, de asemenea, amiaza zilei de trîndăvit. Spar începu să se neliniştească. Comisioanele durau prea mult. Ridică timid mîna spre fiecare siluetă în albastru ce trecea pe lîngă el. Nici una nu îl băgă în seamă.

- Kim...? şopti el în cele din urmă.

Pisica nu răspunse. Auzea un tors ce ar fi putut fi şi un sforăit. O scutură uşurel.

- Kim, hai să vorbim.

- Linişşşte! Dorrm! Şşş!

Kim se foi puţin şi reîncepu sforăitul-tors... dacă era adevărat sau se prefăcea. Spar nu-şi putu da seama. Se simţea foarte singur.

Clipele treceau încetişor. Era obosit şi disperat. Trebuia nepărat să ajungă la Doc! Tocmai se autoconvingea să se ridice mai sus şi să vorbească, cînd o voce tînără şi plăcută rosti:

- Hei, tataie, ce-ai de gînd?

Spar îşi dădu seama că ridicase mîna în mod automat, şi că un individ la fel de măsliniu ca şi Crown, dar înveşmîntat în albastru, îl observase în sfîrşit. Trase fermoarul şi scoase biletul.

- Pentru Exec.

- Ăsta-i departamentul meu.

Un foşnet ascuţit... o unghie sfîşiind plicul? Un fîşîit mai gros... biletul era despăturit. O aşteptare scurtă, apoi:

- Cine-i Patronul?

- Proprietarul Vizuinii Liliecilor, domnule. Acolo muncesc.

- Vizuina Liliecilor?

- O casă pentru roua-lunii. Mi s-a spus că înainte se numea Torul Vesel. Doc mi-a zis că-n Zile Vechi era magazia Trei de Vinuri.

- Hmm. Ce înseamnă toate astea, tataie? Şi cum te cheamă?

Spar privi ruşinat la hîrtia mîzgălită.

- Nu pot citi, domnule. Mă numesc Spar.

- Hmm. Ai văzut vreo... îîî... fiinţă supranaturală în Vizuina Liliecilor?

- Numai în vise, domnule.

- Mmm. Bine, o să cercetăm. Dacă o să mă vezi, fă-te că nu mă cunoşti. Apropo, sînt Stegar Drake. Cine-i tovarăşul tău, tataie?

- Pisica mea, Stegare, gîfîi alarmat Spar.

- Bine, ia-o în jos pe stîlpul negru.

Spar începu să traverseze reţeaua de tubulatură, în direcţia arătată de braţul albastru.

- Şi data viitoare ţine minte că animalele nu au voie pe Punte.

Coborînd, Spar simţea amestecîn-du-se în el uşurarea pentru aparenta apropiere şi înţelegerea Stegarului Drake cu neliniştea faţă de timpul ce-i mai rămăsese pentru Doc. Aproape

rată trecerea în coridor, îndreptindu-se către prova pe culoarul roşu. Lumina cadaverică, strălucind în falsele zori ale după-amiezei tîrzii, îl tulbura. Trecu din nou pe lîngă silueta ghemuită ce se rostogolea croncănind:

-Vară, Spalier, Spic de Grîu...

Tocmai îşi învinsese dorinţa de renurîţare la vizita la Doc şi se gîndea să pornească spre Vizuina Liliecilor, cînd îşi dădu seama că trecuse de-a doua strîmtoare, ajungînd în Cala Patru şi se apropia de coridorul lui Doc. Plonjă, se agăţă de o parîmă şi începu să se tragă in mîini către cabinetul tot atît de îndepărtat la babord pe cît era şi Gaura lui Crown la tribord.

Depăşi două siluete stîngace pe linie, cu răsuflările puturoase în anticiparea Zilei-de-joc. Spar se îngrijoră ca nu cumva Doc să fi închis cabinetul. Adulmecă iar miros de pămînt şi verdeaţă din Grădinile Dianei.

Chepengul era închis, însă cînd apăsă bulbul, se deschise după trei clacsoane şi apărură ochii cenuşii înconjuraţi de un nor alb.

- Tocmai renunţasem la tine, Spar.

- Iartă-mă, Doc. A trebuit să...

- Nu-i nimic. Hai, intră, intră. Bună, Kim.... fă o plimbare prin jur dacă eşti curioasă.

Kim scoase capul, se împinse în pieptul lui Spar şi în curînd era preocupată de un tur tipic de inspectare al unei pisici.

Şi, chiar din cîte vedea Spar, erau destule de cercetat. Pe întreaga lungime a fiecărei funii din cabinetul lui Doc păreau să fie fixate obiecte. Erau pete mai mari şi mai mici, strălucitoare sau negre, albe şi colorate, transparente şi opace. Toate se conturau pe fundalul unui perete de lumină cadaverică de care se temea Spar, dar la care nu avea timp acum să se gîndească. La un capăt era o bandă de lumină chiar şi mai puternică.

- Fii atentă Kim! strigă Spar, cînd pisica ateriză pe o parîmă şi începu să sară de la un obiect la altul.

- Las-o în pace, făcu Doc. Hai să ne uităm la tine, Spar. Ţine ochii deschişi.

Apucă în mîinile sale capul lui Spar. Ochii cenuşii şi faţa zbîrcită se apropiaseră atît de mult încît deveniră un singur vălmăşag confuz.

- Ţi-am zis să-i ţii deschişi. Da, ştiu că trebuie să mai şi clipeşti, nu-i nimic. Exact cum bănuisem. Cristalinul este

dizolvat. Ai suferit un efect secundar înregistrat la unul din zece din cei infectaţi cu rahitismul Lethean.

- Rahi Styx, Doc?

- Exact, deşi lumea s-a învăţat cu alt rîu din Infern. Dar ne-a afectat pe toţi. Cu toţii am băut din apa lui Lethe. Deşi uneori, cînd devenim foarte bătrîni, începem să ne amintim începuturile. Nu te mişca.

- Hei, Doc, de-aia nu-mi pot aminti nimic din ce s-a petrecut înainte de Vizuina Liliecilor, pentru că am rahi Styx?

- Se poate. De cîtă vreme eşti in Vizuină?

- Nu ştiu, Doc. Dintotdeauna.

- Oricum înainte de a o descoperi eu. Cînd aici, în Patru, s-a închis Romdum. Dar asta a fost doar cu o stelară în urmă.

- Eu însă sînt foarte bătrîn, Doc. De ce nu încep să-mi amintesc?

- Nu eşti bătrîn, Spar. Eşti doar chel, ştirb şi vlăguit de ceaţa-lunii, iar muşchii ţi s-au atrofiat. Da, şi creierul ţi s-a atrofiat. Acum, deschide gura.

Una din mîinile lui Doc fixă ceafa lui Spar. Cealaltă mînă cercetă.

- Oricum, gingiile îţi sînt tari. Asta o să uşureze lucrurile.

Spar voia să-i spună despre apa sărată, dar, în cele din urmă, Doc îşi scoase mîna din gura lui şi-i zise:

- Acum, deschide-o cît poţi de mult.

Îi împinse apoi în gură ceva mare şi cald.

- Muşcă puternic.

Spar simţi că parcă muşcase foc. Încercă să deschidă gura însă Doc îi strîngea fălcile laolaltă. Involuntar lovi cu mîinile prin aer. Ochii i se umplură de lacrimi.

- Termină cu zvîrcolitul! Respiră pe nas. Nu-i chiar atît de fierbinte. Oricum, nu-i atît de fierbinte ca să băşice.

Spar se îndoia, însă după o vreme decise că nu era chiar atît de fierbinte încît să-i prăjească creierul prin cerul gurii. Şi apoi, nu voia să-i arate lui Doc că era laş. Rămase nemişcat. Clipi de cîteva ori şi ceaţa generală deveni pata chipului lui Doc şi a încăperii ticsite, scăldată în lumina palidă. încercă să zîmbească, dar buzele îi erau deja întinse mai mult decît ar fi putut s-o facă muşchii. Bineînţeles şi lucrul acesta era dureros: acum îşi dădea seama că fierbinţeala mai scăzuse.

Doc zîmbea pentru el.

- Ce să-ţi fac, i-ai cerut unui beţiv bătrîn să folosească tehnici despre care ştie numai din cărţi. Ca să-ţi fac pe voie, o să-ţi dau dinţi atît de ascuţiţi ca să poţi taia frînghii. Kim, pleacă, te rog, de lîngă geanta aia.

Umbra neagră a pisicii se desprindea de o umbră neagră de două ori mai lungă decît ea. Spar mormăi dezaprobator către Kim, pe nas şi făcu cîteva mişcări. Umbra lungă avea forma gentuţei lui Doc, dar era de o sută de ori mai mare decît aceea. Trebuia să fi fost şi masivă, deoarece, în reacţie la împingerea lui Kim, îndoise parîma de care era fixată, şi - aici era chestia - parîma revenea foarte încet la forma iniţială.

- În geanta aia e toată averea mea, explică Doc şi cînd Spar înălţă sprîncenele de două ori în semn de întrebare, continuă: Nu, nu sînt monede, aur şi bijuterii, ci o altă infinitate transfinită: somn, vise şi coşmare pentru fiecare suflet de pe o mie de Rafale. Îşi privi încheietura: Cred că ajunge. Deschide gura.

Spar îl ascultă, cu preţul unor noi dureri.

Doc scoase ceea ce muşcase Spar, o înveli în ceva lucitor şi o prinse de parîma cea mai apropiată. Apoi studie din nou gura bărbatului.

- Cred că, într-adevăr, am făcut-o cam fierbinte, remarcă el.

Găsi un burdufel, i-l duse la buze şi-l apăsă. Un norişor umplu gura lui Spar şi orice durere dispăru. Doc îi strecură burduful în buzunar.

- Foloseşte-l dacă mai ai dureri.

Înainte de a-i putea mulţumi, Doc îi apăsă un tub pe ochi.

- Ia uită-te, Spar, vezi ceva?

Spar scoase un ţipăt necontrolat şi se trase îndărăt.

- Ce s-a întîmplat?

- Doc, mi-ai dat un vis, răspunse Spar răguşit. N-o să spui nimănui, nu? Şi m-a pişcat.

- Cum era visul? întrebă atent Doc.

- Era o poză, Doc. Poza unei capre cu o coadă de peşte. Doc, am văzut la peşte... Mintea lui căuta febrilă,... solzii! Totul avea... margini clare! Doc, asta-i ceea ce înseamnă să vezi contururi exacte!

- Sigur că da, Spar. Asta-i un lucru bun. Înseamnă că nu există vreo stricăciune cerebrală sau de retină. N-o să fie nici o

dificultate să-ţi fac ochelari - cu condiţia să nu se fi întîmplat nimic serios cu perechea mea. Deci continui să vezi în vise lucrurile conturate exact - asta-i ceva normal. Dar de ce ţi-a fost frică să-mi spui?

- M-am temut să nu fiu acuzat de vrăjitorie, Doc. Credem că dacă vedem aşa ceva înseamnă clarviziune. Tubul mi-a pişcat puţin ochiul.

- Izotopi şi nebunie! Aşa şi trebuia să facă. E vorba doar de cîmp. Să încercăm şi cu celălalt ochi.

Lui Spar îi veni din nou să ţipe, dar se stăpîni şi nu se mai trase îndărăt, deşi simţi iarăşi pişcătura uşoară. Poza reprezenta acum o fată slăbuţă. Ştia că este femeie, datorită formei generale. Dar, în plus, îi zărea contururile. Putea vedea... amănunte. De exemplu, ochii ei nu erau nişte ovale colorate, înceţoşate la margini. La ambele extremităţi aveau nişte... triunghiuri albe. Iar între triunghiuri exista un cerc de un violet pal, cu un punct negru şi rotund în mijloc.

Avea părul argintiu, totuşi părea tînără, deşi asemenea lucruri erau greu de apreciat,„atunci cînd puteai distinge contururile. îl făcea să se gîndească la fata pe care o întrezărise în Gaura lui Crown.

Purta o rochie lungă, orbitor.de albă, ce îi lăsa umerii dezgoliji, dar fie arta, fie o forţă necunoscută, ii trăsese părul şi rochia către picioare. Rochia făcea... cute.

- Cum o cheamă, Doc? Almodie?

- Nu. Virgo. Fecioara. Îi poţi vedea detaliile?

- Da, Doc. Perfect. Le văd!... ca trase cu linia. Dar capra-peşte?

- Capricornul, răspunse Doc, luîndu-i tubul de la ochi.

- Doc, ştiu că Fecioara şi Capricornul sînt nume de lunele, terrane, soarene şi stelare, însă n-am ştiut niciodată că au şi tablouri. N-am ştiut niciodată că ele reprezintă ceva.

- Tu... Bineînţeles, n-ai văzut niciodată ceasuri sau stele, ca să nu mai vorbim de constelaţiile zodiacului.

Spar tocmai voia să întrebe ce erau toate acelea, însă văzu că lumina cadaverică dispăruse, deşi banda de lumină mai strălucitoare se lăţise foarte mult.

- Cel puţin în actuală ta memorie, adăugă Doc, Ochii şi dinţii o să fie gata în următoarea Zi-de-trîndăvit. Dacă poţi, vino mai devreme. S-ar putea să ne mai întîlnim pînă atunci în

Vizuina Liliecilor, fie în noaptea Zilei-de-joc, fie mai devreme.

- Grozav, Doc, dar acum trebuie să fug. Haide, Kim! Uneori afacerile cresc în noaptea Zilei-de-trîndăvit, Doc, de parcă ar fi Ziua-de-joc pe dos. Sari înăuntru, Kim.

- Eşti sigur că poţi ajunge la Vizuina Liliecilor, Spar? în curînd o să se întunece.

- Sigur că pot, Doc.

Totuşi, cînd noaptea căzu ca o glugă groasă, trasă peste faţă, la jumătatea primului coridor, s-ar fi întors la Doc să-i ceară ajutorul, dacă nu s-ar fi temut de dispreţul lui Kim, chiar dacă pisica rămînea în continuare tăcută. Se trase înainte cu repeziciune, deşi puţinele lămpi ce mai ardeau abia îi mai desluşeau linia de mijloc.

Coridorul de la prova era şi mai neplăcut - complet pustiu şi cu luminile slabe şi pîlpîind. Acum, cînd ştia ce înseamnă să vezi distinct, îl deranja să vadă în ceaţă. Abstinenţa îl făcea să transpire, să tremure şi să aibă crampe, iar gîndurile îi erau un haos. Se întrebă dacă toate evenimentele ciudate de după întîlnirea cu Kim se petrecuseră cu adevărat sau erau doar nişte vise. Refuzul - sau imposibilitatea ? - lui Kim de a mai vorbi era neplăcut. începu să zărească forme vagi care dispăreau cînd le privea mai atent. Îşi aminti că Patronul şi drojdierii vorbeau despre vampiri şi vrăjitoare.

Apoi, în loc să aştepte chepengul verde al Vizuinii Liliecilor, plonjă în coridorul ce ducea spre chepengul de la pupa. Coridorul acesta nu era luminat absolut deloc. I se păru că-l aude mîrîind pe Buldogul Iadului, dar nu putea fi sigur deoarece măcinătorul cel mare funcţiona. Tremura de spaimă cînd intră în Vizuina Liliecilor prin chepengul cel roşu, amintindu-şi în ultima clipă să evite cleiul cel nou.

Locul era plin de lumini, gălăgie şi dansatori, iar Patronul începu imediat să zbiere la el. Plonjă în tor şi porni să ia comenzi şi să servească în mod automat, lucrînd doar după pipăit şi voce, deoarece abstinenţa îi afecta acum vederea şi totul era un vîrtej de ceaţă înaintea lui.

După o vreme se mai linişti, dar nervii îi cedas-eră parcă şi mai mult. Doar munca neîntreruptă îl ţinea în picioare - şi acoperea zbieretele Patronului -, dar încet, încet, obosi prea tare. Pe măsură ce se iviră zorii Zilei-de-joc-şi consumatorii se îndeseau în jurul torului, luă o punguliţă de ceaţa-lunii şi o ridică

la buze.

Nişte gheare i se înfipseră în piept.

- Prrossstule! Idiotule! Sssclavul Frricii!

Spar aproape că începuse să aibă convulsii, dar lăsă ceaţa-lunii. Kim îi ieşi din salopetă, se împinse dispreţuitoare, ocoli barul şi vorbi cu diverşi beţivi, devenind în curînd atracţia locului. Patronul începu să se laude cu ea şi se opri din servit. Spar continuă să muncească într-o sobrietate mai oribilă decît orice beţie ce şi-o putea aminti. Şi mult, mult mai îndelung.

Suzy apăru de la un client şi cînd îi întinse neagra comandă, îl atinse pe mînă. Gestul acesta îl mai ajută.

Crezu că recunoaşte un glas venit de jos. Vorbise un drojdier creţ, în salopetă, pe care nu-l cunoştea. Apoi îi auzi iarăşi vocea ce semăna cu a Stegarului Drake. Mai erau acolo cîţiva drojdieri necunoscuţi.

Localul era acum de-a dreptul frenetic. Patronul dădu muzica mai tare. Singuri sau în perechi, dansatorii săltăreţi ţopăiau înainte şi înapoi printre parîme. Alţii se agăţaseră cu picioarele de frînghii şi se învîrteau. O fată în negru se ciocni de cineva. O alta, în alb, plonjă prin torus. Patronul puse stricăciunea în creditul prietenului ei. Drojdierii încercau să cînte.

Spar o auzi pe Kim recitînd:

- Un motan.

Omoarr-un şşobolan.

La toţi sssalut.

Frrumosss sssau ssslut.

Păpuşşşo, te sssărrut!

Să lasă noaptea Zilei-de-joc. Atmosfera se încinse. Doc nu apăru, în schimb sosi Crown cu fetele şi Buldogul. Dansatorii se feriră şi un grup întreg de băutori se retrase, făcîndu-le loc, astfel încît ocupau singuri o treime de tor, cu nimeni nici pe dedesubt. Spre surprinderea lui Spar, luară cu toţii cafea, în afară de cîine care, întrebat de Crown, răspunsese „Bloody Mary”, mormăind cuvintele atît de gros încît se auzise un fel de „bla-me”:

- Asssta-i vorrbirre? comentă Kim din cealaltă parte a torului.

În jurul ei, beţivanii chicotiră încîntaţî.

Spar servi cafeaua fierbinte, în pungi cu mînere căptuşite,

iar băutura Buldogului o amestecă într-o seringă cu tub de sorbire. Era complet ameţit şi mai îngrijorat pentru Kim decît pentru el însuşi. Feţele neclare aveau tendinţa de plutire, însă o putea recunoaşte pe Rixende după părul ei negru, pe Phanette şi Doucette după părul lor identic, biond-roşcat, precum şi după pielea pistruiată, în vreme ce Almodie era cea albă şi cu păr argintiu, arătînd oribil între umbra măslinie cu vestă stacojie, dintr-o parte şi silueta neagră, mai îngustă, cu urechile ciulite din partea cealaltă.

Spar îl auzi pe Crown şoptindu-i:

- Cere-i patronului să-ţi arate pisica vorbitoare.

Şoapta fusese extrem de scăzută şi Spar n-ar fi auzit-o dacă vocea lui Crown n-ar fi avut o vibraţie ciudată, de aţîţare, pe care Spar nu i-o cunoştea.

- Dar n-o să se bată?... Adică Buldogul..., răspunse ea cu un glas ce prinse inima lui Spar în braţe argintii.

Ar fi vrut să-i vadă chipul prin tubul lui Doc. Ar fi arătat ca Fecioara, însă mult mai frumoasă. Totuşi, fiind fata lui Crown, nu putea fi fecioară. Era o lume stranie şi oribilă. Avea ochii violeţi. El se săturase însă de umbre înceţoşate. Almodie părea înfricoşată, totuşi continuă:

- Nu, Crown, te rog.

Spar era complet vrăjit.

- Asta-i şi chestia, fetiţo. Şi nimeni nu ne refuză pe noi. Credeam că te-am învăţat lucrul ăsta. Te-am învăţat altă lecţie, numai că în seara asta simţim alte lucruri aici - multe. Patroane! - noua noastră doamnă doreşte să-ţi audă pisica vorbind. Adu-o aici.

- Zău că nu..., începu Almodie, dar apoi se opri.

Kim sosi plutind peste tor, în vreme ce Patronul striga în direcţia opusă. Pisica se agăţă de o parîmă mai subţire şi-l fixă pe Crown.

- Da?

- Patroane, opreşte hărmălaia.

Muzica se opri brusc. Vacarmul glasurilor se ridică, apoi dispăru.

- Hai, pisico, vorbeşte.

- Arr fi mai bine sssă cînt, anunţă Kim şi începu un recital de miorlăituri ce nu corespundeau deloc cu ideea despre muzică a lui Spar.

- E cam abstract, şopti Almodie încîntată. Ascultă, Crown, asta a fost o şeptime redusă.

- O treime nebună, aş zice, comentă Phanette din cealaltă parte.

Crown le făcu semn să tacă.

Kim termină cu o acută. Privi încetişor spre audienţa năucită, apoi începu să se lingă pe umăr.

Crown apucă marginea torului cu mîna stîngă şi rosti:

- Daca nu vrei să vorbeşti cu noi, vrei să vorbeşti cu cîinele nostru?

Kim îl privi pe Buldogul ce sugea din Bloody Mary. Ochii i se dilataseră, pupilele se îngustaseră şi-şi trase buzele, dezvăluindu-şi colţii ca nişte ace.

- Porrc de cîine! făcu ea.

Buldogul Iadului se lansă, sprijinindu-se cu labele dindărăt de palma stîngă a lui Crown care-l împinse înainte şi spre stînga, unde se afla Kim. Pisica îşi schimba însă poziţia, agăţîndu-se cu labele posterioare de următoarea parîmă. Fălcile tivite cu alb ale dulăului clănţăniră la un sfert de metru de ţinta lui, în vreme ce corpul său negru şi puternic zvîcnise pe lîngă ea.

Buldogul ateriză cu toate patru labele pe burta unui beţiv gras care abia apucă să-şi înghită băutura şi cîinele ţîşni imediat. Kim sări înapoi şi înaintă printre frînghii. De data aceasta, cînd fălcile se închiseră, din blana ei zbură păr, însă şi una din labele ei sfîrtecă.

Crown îl înhăţă pe Buldog de zgarda ţintuită, oprindu-l de la alt plonjon. Atinse cîinele între ochi, apoi îşi mirosi degetele.

- Ajunge, băiete, zise el. Nu poţi să omori un geniu muzical.

Mîna îi coborî sub tor şi reveni strînsă în pumn.

- Ei, pisico, ai vorbit cu cîinele nostru. Ai ceva să ne zici şi nouă?

- Da!

Kim pluti pînă la parîma cea mai apropiată de chipul lui Crown. Spar se împinse să o tragă înapoi, în timp ce Almodie privi pumnul lui Crown şi întinse mîna spre el.

- Prrăsssila iadului! şuieră tare Kim. Ticălosssule!

Atît Spar, eît şi Almodie se mişcară prea tîrziu. Dintre două degete ale pumnului lui Crown, ţîşni un jet subţire ca un ac, izbind-o pe Kim în botul deschis.

După o eternitate, cum i se păru lui Spar, mîna lui întrerupse jetul. Dosul palmei îl arse îngrozitor.

Kim păru că se desumflă, apoi se împinse departe de Crown, spre chepengul negru.

- Asta-i mace, rosti Crown. O armă antică, aidoma focului grecesc, dar bine cunoscută nouă. Un răspuns perfect pentru o pisică vrăjitoare.

Spar sări spre Crown, îl înşfăcă de piept şi încercă să-l izbească în maxilar. Se îndepărtară de tor cu jumătate din viteza cu care atacase.

Crown îşi feri capul. Spar îşi strînse gingiile pe gîtlejul lui. Se auzi un „clic”. Spar simţi vîntul pe spatele său gol. Apoi un triunghi rece îi apăsă pielea deasupra rinichilor. Îşi deschise gura şi pluti inert. Crown chicoti.

Un stroboscop albastru, ţinut de un drojdier, îi făcea pe cei din Vizuina Liliecilor să arate mai cadaverici decît în lumina babordului. Un glas ordonă:

- Gata, băieţi, stingerea. Mergeţi acasă. Aici se închide..

Apărură zorii Zilei-de-somn, acoperind stroboscopul. Triunghiul cel rece părăsi spatele lui Spar. Se auzi iarăşi „clic”.

- Pa, băieţel, făcu Crown şi se împinse prin strălucirea albă către patru chipuri de femei şi unul de cîine. Siluetele pătate cu roşu ale Phanetei şi Doucettei erau lîngă Buldog, de parcă l-ar fi ţinut de zgarda.

Spar oftă şi începu s-o caute pe Kim. După o vreme i se alătură şi Suzy. Vizuina Liliecilor se goli. Spar şi Suzy găsiră pisica. Bărbatul o ridică, apucînd-o de sub piept. Labele din faţă îi strînseră încheietura mîinii, înţepîn-du-l. Spar scoase punguliţă lui Doc şi-i strecură gîtul între fălcile lui Kim. Ghearele se înfipseră şi mai adînc. Ignorîndu-le, Spar pulveriză încetişor. Treptat, ghearele se retraseră şi pisica se relaxa. Spar o strînse la piept cu grijă. Suzy îi bandajă încheietura rănită.

Patronul apăru urmat de doi drojdieri; unul dintre ei era Stegarul Drake care anunţă:

- Tovarăşul meu şi cu mine vom veghea astăzi chepengurile de la pupa şi tribord.

Înapoia lor, Vizuina Liliecilor era pustie.

- Crown are un cuţit, zise Spar.

Drake încuviinţă.

Suzy atinse mina lui Spar şi rosti:

- Patroane, vreau să stau aici la noapte. Mi-e frică.

- Îţi pot oferi o parîmă, răspunse Patronul.

Drake şi tovarăşul său plutiră încet spre posturile lor.

Suzy îl strînse pe Spar de mînă şi acesta rosti greoi:

- Îţi pot oferi parîma mea, Suzy.

Patronul rîse şi, după ce privi spre oamenii Punţii, şopti:

- Ţi-o pot oferi pe a mea, care, spre deosebire de cea a lui Spar, îmi aparţine. Şi ceaţa-lunii. Altfel, coridoarele.

Suzy suspină, se opri o clipă, apoi îl urmă.

Spar porni spre colţul prova. Suzy se aşteptase ca el să se îupte cu Patronul? Trist era că n-o mai dorea decît ca prieten. O iubea pe fata cea nouă a lui Crown. Iar lucrul ăsta era tot atît de trist.

Era foarte obosit. Nu-l mai aţîţa njci gîndul la ochii cei noi de a doua zi. îşi prinse glezna de o frînghie şi-şi legă o cîrpă peste ochi. O îmbrăţişă uşurel pe Kim, care nu mai vorbise. Adormi instantaneu.

O visă pe Almodie. Arăta ca Fecioara; avea pînă şi rochia albă. O ţinea pe Kim care strălucea precum pielea neagră lustruită. Venea către el, zîmbind. Continua să meargă fără să se apropie.

Mult mai tîrziu - credea el - se trezi într-o criză de abstinenţă. Transpira şi tremura, însă astea erau nimicuri. îi tresăreau nervii. Era convins că dintr-o clipă în alta toţi muşchii urmau să i se răsucească într-un spasm îngrozitor de agonie insuportabilă. Gîndurile îi goneau cu atîta repeziciune prin minte încît de abia înţelegea unui din zece. Parcă ar fi gonit printr-un coridor curb, slab luminat, de zece ori mai rapid decît curentul principal. Dacă atingea un perete, avea să uite pînă şi ce ştia micul Spar, să uite că el era Spar. De jur împrejurul lui, parîme negre şuierau in sinusoide nesfîrşite.

Kim nu mai era lîngă el. îşi smulse cîrpa de pe ochi. Era la fel de întuneric ca înainte. Noaptea Zilei-de-somn. Trupul său îşi opri însă goana şi gîndurile îi încetiniră. Nervii tot îi mai scîiţîiau şi continua să vadă şerpii negri biciuind aerul, dar ştia că sînt iluzii. Izbuti chiar să distingă strălucirea siabă a celor trei lumini de control.

Apoi zări două siluete plutind spre el. Abia le putu distinge vag ochii, verzi la cea mică, violeţi la cealaltă, a cărei figură era înconjurată de sclipiri argintii. Era palidă şi în jurul ei

plutea ceva alb. în locul unui zîmbet, putu să vadă pata albă şi orizontală a dinţilor rînjiţi. Kim rînjea şi ea.

Brusc îşi aminti de fata blondă care i se păruse că făcea pe barmanul în Gaura lui Crown. Ea era fosta prietenă a lui Suzy, Dulceaţa, sfîrtecată de vampiri în ultima Zi-de-somn.

Urlă, ceea ce înseamnă o bolboroseală răguşită, vomată şi bîjbîi la legătura de la gleznă.

Siluetele dispărură. în jos, i se păruse.

Se aprinseră luminile. Cineva plonjă şi-l scutură pe Spar de umăr:

- Ce sa întîmplat, tataie?

Spar se bîlbii, gîndindu-se ce să-i spună lui Drake. Le iubea pe Amoide şi Kim.

- Am avut un coşmar, explică el. M-au atacat vampirii.

- Descrie-i!

- O bătrînă şi o... un... căţel.

Apăru şi celălalt ofiţer.

- Chepengul negru este deschis.

- Patronul ne-a spus că-i permanent închis, făcu Drake. Hai, Fenner. Eşti sigur c-a fost un coşmar, tataie? întrebă el după plecarea celuilalt. Un căţeluş? Şi o bătrînă?

- Da, răspunse Spar şi Drake plonjă după tovarăşul său.

Apăruseră zorii Zilei-de-muncă, Spar se simţea bolnav şi zăpăcit, dar îşi începu rutina obişnuită. încercă să vorbească cu Kim, însă ea continua să fie tăcută. Patronul apăru şi găsi mai multe de făcut - după Ziua-de-joc, localul era mizerabil. Suzy plecă repede. Nu voia să vorbească despre Dulceaţă, ori despre altceva. Drake şi Fennen nu mai reveniră.

Spar mătură şi Kim patrulă, undeva unde nu putea fi ajunsă. După-amiază veni Crown care discută cu Patronul, în timp ce Spar şi Kim erau destul de departe ca să nu poată auzi. După atenţia pe-care le-o acordă Crown, puteau să nici nu fie acolo.

Spar se gîndea la cele văzute cu o noapte înainte. Ar fi putut, într-adevăr, să fie un vis, hotărî el. Nu mai era impresionat de identificarea Dulceţei în memorie. Ce prostie din partea lui să fi crezut că Almodie şi Kim, vis sau realitate, erau vampiri. Doc spusese că vampirii erau superstiţii. El însă nu gîndea prea mult. Continua să aibă simptomele provocate de abstinenţă, ceva mai puţin violente.

Cînd apărură zorii Zilei-de-trîndăvit, Patronul îl lăsă să părăsească Vizuina Liliecilor fără să-l mai sîcîie, ca de obiecei, cu întrebări. Spar privi în jur după Kim, dar nu-i zări pata întunecată, în plus, nu ţinea neapărat să ia pisica.

Merse direct la cabinetul lui Doc. Coridoarele nu erau tot aşa pustii ca în ultima Zi-de-trîndăvit. Trecu pentru a treia oară pe lîngă silueta cea ghemuită care mormăia:

- Pescăruş, Vindereu, Catedrală... Chepengul lui Doc era deschis, dar înăuntru nu era nimeni. Spar rămase o vreme, nehotărît, în lumina cadaverică. Nu stătea în obiceiul lui Doc să plece, lăsînd cabinetul descuiat. Şi nu apăruse nici cu o seară înainte la Vizuina Liliecilor, aşa cum lăsase să se înţeleagă.

În cele din urmă, Spar începu să privească în jur. Unul dintre primele lucruri pe care le remarcă, a fost absenţa genţii mari şi negre despre care Doc spusese că conţinea averea lui.

Văzu după aceea că gentuţa strălucitoare de pliofilm, în care Doc pusese mulajul gingiilor sale, conţinea acum altceva. O desprinse de pe parîma unde fusese agăţată. Înăuntru se aflau două obiecte.

Îşi tăie degetul pe primul obiect, care era un semicerc, jumătate roz şi jumătate strălucitor. Îl pipăi după aceea mai atent, ignorînd globuleţele roşii ce-i curgeau din deget. Avea nişte depresiuni neregulate atît deasupa, cît şi dedesubt. Şi-l băgă în gură. Gingiile sale se potriveau în depresiuni. Deschise gura, apoi o închise, avînd grijă să-şi ferească limba. Se auzi un „clic” înfundat. Avea dinţi!

Cînd luă al doilea obiect, mîinile îi tremurau şi nu doar datorită abstinenţei.

Era format din două cercuri groase, unite printr-un băţ scurt, iar de la fiecare cerc pleca alt băţ mai lung şi mai gros, curbat înapoi.

Puse un deget într-unul din cercuri. îl pişcă, aşa cum şi tubul îl pişcase la ochi, dar mai puternic, aproape dureros.

Cum mîinile tremurîndu-i mai rău ca oricînd, îşi fixă obiectul pe faţă. Curburile veneau în jurul urechilor, iar cercurile se aşezau înaintea ochilor, nu atît de aproape încît să pişte.

Putea să vadă perfect! Totul avea contururi, pînă şi palmele lui cu degetele răşchirate şi... pata de sînge de pe un deget. Ţipă de fericire - un strigăt gros şi uimit - şi cercetă cabinetul. La început, zecile şi zecile de obiecte precise, fiecare

tot atît de distinct precum fuseseră imaginile Capricornului şi ale Fecioarei, însemnară prea mult pentru el. Închise ochii.

Cînd îşi regăsi respiraţia, iar mîinile nu-i mai tremurau, deschise iarăşi ochii şi începu să inspecteze obiectele agăţate de parîme. Fiecare dintre ele reprezenta o minune. Nu ştia la ce slujesc cel puţin jumătate din ele. Unele cu care era obişnuit, fie din utilizare, fie din imagini înceţoşate, îl uimiră foarte mult - un pieptene, o perie, o carte cu pagini (infinitatea aceea de semne negre aşezate pe rînduri), un ceas de mînă (imaginile mititele de pe marginea circulară ale Capricornului, Fecioarei, Taurului, Peştilor şi altele, precum şi acele subţiri ce plecau din centru, mişcîndu-se rapid, lent sau deloc şi arătînd spre semnele zodiacului).

În mijloc, acoperind o suprafaţă mai mare decît tot fondul negru, se afla ceva rotund şi alb, împestriţat de pete neclare, străbătut de linii strălucitoare şi de regiuni mai întunecate.

Nu părea să fie ceva electric şi cu siguranţă nu părea să ardă. După o vreme, Spar avu ideea stranie că lumina aceea era reflectată de la altceva, mult mai strălucitor, aflat înapoia Rafalei.

Era extraordinar de ciudat să-ţi închipui atît spaţiu în jurul navei. La fel de bine îţi puteai imagina o realitate conţinînd realitate.

Iar dacă Rafala se găsea între ipotetica lumină strălucitoare şi rotundul cel alb şi ciupit de vărsat, atunci umbra ei ar fi trebuit să se vadă pe aceasta. Exceptînd posibilitatea ca Rafala să fi fost infinit mai mică. Într-adevăr, toate spfeculaţiile acestea erau prea fantastice ca sa fie urmate pînă la capăt.

Putea fi însă ceva prea fantastic? Vîrcolaci, vrăjitoare, puncte, contururi, mărimi şi spaţii ce depăşeau cele mai nebuneşti credinţe.

Cînd privise întîia oară obiectul alb-livid, acesta fusese rotund. în acelaşi timp, auzise şi simţise scîrţîiturile amiezei Zilei-de-trîndăvit, înregistrîn-du-le atunci subconştient. Dar acum, partea anterioară a discului era retezată astfel încît se zărea incomplet. Spar se întrebă dacă incandescenţa ipotetică dinapoia Rafalei se mişca sau rotundul alb se rotea sau însăşi Rafala se învîrtea în jurul lui. Asemenea gînduri, în special ultimul, erau năucitoare, aproape insuportabile.

Se îndreptă către chepengul deschis, gîndindu-se să-l

închidă în urma lui, dar se hotărî să n-o facă. Coridorul era alt prilej de uimire, mergînd hăt, hăt, hăt departe şi îngustîndu-se treptat. Pe pereţi erau... săgeţi, cele roşii arătînd către babord, de unde venise el, iar cele verzi spre tribord, acolo unde mergea. Săgeţile i se păruseră înainte nişte vagi pete alungite. Pe cînd se trăgea de-a lungul ciudatei linii centrale, coridorul îşi păstră acelaşi diametru, tot drumul, pînă la scripeţii violeţi.

Ar fi vrut să se tragă la fel de repede ca şi săgeţile verzi pînă la tribordul Rafalei, să caute incandescenţa ipotetică şi să privească mai atent detaliile discului portocaliu care-l întrista întotdeauna.

Hotărî însă că mai întîi ar fi trebuit să raporteze Punţii dispariţia lui Doc. Poate că-l găsea pe Drake acolo. Şi să anunţe şi pierderea averii lui Doc, îşi reaminti.

Chipurile pe lîngă care trecea îl fascinau. O abundenţă de nasuri şi urechi! Depăşi silueta ghemuită care croncănea. Era o femeie bătrînă al cărei nas aproape atingea bărbia. Sucea ceva cu degetele, folosind două beţe subţiri şi un ghemotoc de aţă groasă. Mînat de un impuls, părăsi linia şi prinse femeia, rotindu-se împreună.

- Ce faci, bunico? întrebă el.

- Tricotez, pufni ea furioasă.

- Şi ce tot spui acolo?

- Numele modelelor, răspunse bătrînă, smucindu-se de lîngă el şi îndepărtîndu-se încet. Dune de Nisip, Fulger, Soldaţi în Marş...

Spar începu să înoate către linia de remorcare, apoi văzu că ajunsese deja la puţul albastru care mergea în sus. Apucă linia centrală, ignorînd arsura palmelor şi se grăbi către Punte.

Cînd ajunse acolo, văzu că deasupra erau o mulţime de stele. Curcubeie dreptunghiulare erau tot atîtea panouri de lumini multicolore ce clipeau, aprinzîndu-se şi stingîndu-se. Dar ofiţerii cei tăcuţi arătau foarte bătrîni, cu feţe impasibile, de parcă înotau în vis şi cu gesturi mecanice. Se întrebă dacă ei ştiau oare încotro se îndrepta Rafala sau dacă ştiau, de fapt, altceva decît ceea ce se petrecea pe Puntea Rafaiei.

Un ofiţer tînăr şi brunet, cu păr creţ, pluti spre el. Abia cînd vorbi, Spar îşi dădu seama că era Stegarul Drake.

- Salut, tataie. Parcă arăţi mai tînăr. Ce sînt chestiile alea din jurul ochilor?

- Ochelari de cîmp. Mă ajută să văd bine.

- Dar ochelarii de cîmp au tuburi. Sînt un fel de telescop binocular.

Spar înălţă din umeri şi-i spuse despre dispariţia lui Doc şi a genţii sale mari şi negre.

- Ziceai însă că bea mult şi că ţi-a povestit că averea lui cea mai importantă sînt visele. Mi se pare că era cam ţicnit şi că a plecat după băutură în altă parte.

- Doc era un client constant. Venea mereu în Vizuina Liliecilor.

- Bine, o să fac tot ce pot. Ştii, am fost îndepărtat din ancheta Vizuinii Liliecilor. Cred că tipul ăla, Crown, s-a dus la cineva mai sus. Se ajunge uşor la cei de sus, nu-i atîta lăcomie ca atunci cînd o iei după regulament. Fenner şi cu mine n-am găsit-o pe bătrînă cu căţelul, nici altă femeie cu vreun animal... nimic.

Spar îi povesti despre încercarea lui Crown de a fura gentuţa neagră a lui Doc.

- Deci crezi că cele două cazuri pot avea o legătură. Bine, aşa cum ţi-am zis, o să fac tot ce pot.

Spar se întoarse în Vizuina Liliecilor. Era foarte straniu să vadă detaliile feţei Patronului. Arăta bătrîn, iar cercul roz din mijloc era un nas borcănat, străbătut de vinişoare roşii. Ochii săi căprui nu erau atît curioşi, cît lacomi. îl întrebă ce era cu lucrurile din jurul ochilor săi. Spar decise că n-ar fi înţelept să-i spună Patronului că putea vedea bine.

- E un fel de ornament, Patroane. Ca Pămîntul Explodat, n-am fir de păr pe cap; vreau şi eu să port ceva.

- Ai grijă cum vorbeşti, Spar! Numai beţivii îşi irosesc creditul pe asemenea cuvinte.

Spar nu-i reaminti Patronului nici că tot creditul cîştigat în Vizuina Liliecilor nu era cît unghia degetului mare, nici că se lăsase de băutură. De asemenea, nu-i suflă un cuvînt despre dinţi, şi-i ţinu ascunşi înapoia buzelor.

Kim nu se vedea nicăieri. Patronul ridică din umeri.

- A plecat undeva. Ştii cum sînt pisicile, vagaboande.

Da, îşi spuse Spar, asta a stat prea mult într-un loc.

Continua să fie uluit de faptul că putea să vadă în amănurtf toată Vizuina Liliecilor. Era un octaedron, traversat în toate direcţiile de parîme şi alcătuit din două piramide cu bazele

lipite. Vîrfurile celor două piramide erau colţurile prova-violet şi pupa-roşu. Celelalte patru colţuri erau la tribordul-verde, josul-negru, babordul-stacojiu şi susul-albastru, dacă le numeai după sensul în care se mişcau limbile unui ceas.

Suzy apăru la începutul Zilei-de-joc. Spar rămase şocat de aspectul ei şleampăt şi de ochii injectaţi. Fu totuşi mişcat de dovezile ei de afecţiune şi-i simţi prietenia puternică. De două ori, cînd Patronul nu era atent, îi schimbă punguliţă de neagră aproape golită cu alta plină. Ea îi spuse că, da, cîndva o cunoscuse pe Dulceaţă şi că, de, auzise oamenii zicînd că Mabel o văzuse pe Dulceaţă sfîrtecată de vampiri.

Afacerile erau slăbuţe pentru o Zi-de-joacă. Nu apăruse nici un client nou. Sperînd împotriva unei convingeri înfricoşătoare, Spar continua să aştepte apariţia lui Doc, zigzagînd printre furii, comentînd obiectele pe care i le dăduse lui Spar şi aiurînd despre Zilele Vechi şi filozofia lui ciudată.

În seara Zilei-de-joc apăru şi Crown cu fetele, cu excepţia Almodiei. Doucette spuse că o durea capul şi rămăsese în Gaură. Comandară tot cafea, deşi lui Spar i se păreau ameţiţi bine.

Pe furiş le studie chipurile. Deşi vii şi agitaţi, aveau privirea asemănătoare celei văzute la majoritatea ofiţerilor de pe Punte. Doc spusese că erau zombi.. Era interesant de aflat cauza îmbujorării Phanettei şi Doucettei... nişte îngrămădiri roşietice, minuscule, ca nişte pistrui, pe pielea lor albă.

- Unde-i faimoasa pisică vorbitoare? îl întrebă Crown pe Spar.

Spar înălţă din umeri, iar Patronul răspunse:

- A şters-o. Mă bucur. Nu vreau o mîţă care să provoace bătăi ca în ultima seară.

Fixîndu-l cu ochii săi galbeni-castanii pe Spar, Crown rosti:

- Credem că bătaia de atunci a provocat durerea de cap a Almodiei, de aceea n-a mai vrut să vină astăzi. O să-i spunem că ai scăpat de pisica vrăjitoare.

- Aş fi făcut-o eu, dacă n-o făcea Spar, interveni Patronul. Deci crezi că era o pisică vrăjitoare, legistule?

- Sîntem siguri. Ce-i chestia aia de pe faţa lui Spar?

- Un nou tip de podoabe ieftine pentru ochi, legistule, care le place la beţivani.

Spar avea senzaţia că discuţia fusese aranjată dinainte,

că între Crown şi Patron exista o înţelegere. Se mulţumi să înalţe din nou din umeri. Suzy părea furioasă, dar nu spuse nimic.

Rămase totuşi şi de data aceasta după ce localul se închise. Patronul nu-i mai solicită nimic, deşi pufni atoateştiu-tor înainte să dispară, căscînd şi întinzîndu-se, prin chepengul stacojiu, Spar controla dacă toate cele şase chepenguri erau închise şi stinse luminile, deşi nici nu mai conta în strălucirea dimineaţii, apoi se întoarse spre Suzy care venise la parîma lui de dormit.

- N-ai scăpat de Kim, nu-i aşa? întrebă femeia.

- Nu, făcu Spar. A şters-o, aşa cum a zis şi Patronul. Nu ştiu unde-i acum.

Suzy zîmbi şi-l cuprinse cu braţele.

- Sînt foarte drăguţe chestiile alea de la ochii tăi, spuse ea.

- Suzy, o întrebă Spar, ştiai că Rafala nu este Universul? Ca este o navă ce merge prin spaţiu, în jurul unui glob alb, pătat, un glob mult mai mare decît toată Rafala?

- Ştiu că, uneori, Rafalei i se spune Corabia. Am văzut şi globul ăla... în poze. Uită gîndurile astea, Spar şi pierde-te în mine.

Spar o ascultă, mai mult din prietenie. Uită să-şi ancoreze glezna de parîmă. Trupul lui Suzy nu-l atrăgea. Se gîndea numai la Almodie.

Cînd termină, Suzy adormi. Spar îşi legă cîrpa peste ochi şi încercă să facă acelaşi lucru. Simptomele abstinenţei îl tulburau într-o măsură numai cu puţin mai mică decît în ultima Zi-de-somn. Pentru că erau totuşi mai reduse, nu se duse la tor după o punguliţă de ceaţa-lunii. Apoi însă simţi o împunsătură dureroasă în spate de parcă i s-ar fi pus un cîrcel şi simptomele se înrăutăţiră. Se zbătu, o dată, de două ori, apoi, cînd durerea deveni insuportabilă, îşi pierdu cunoştinţa.

Se deşteptă, cu capul bubuind şi descoperi că nu era numai ancorat, ci legănat de frînghie, cu gleznele într-o direcţie, iar palmele în direcţia opusă. Mîinile şi picioarele îi erau amorţite. Nasul îi atingea parîma.

Lumina îi înroşea pleoapele. Le deschise încetişor şi îl văzu pe Buldogul Iadului atîrnat cu labele dinapoi de parîma alăturată. Vedea extrem de limpede colţii mari şi ascuţiţi ai

dulăului. Dacă ar fi deschis ochii brusc, Buldogul Iadului i-ar fi sărit de beregată.

Îşi frecă laolaltă dinţii ascuţiţi din metal. Avea, cel puţin, ceva mai bun decît gingiile pentru apărare.

Înapoia cîinelui zări spirale negre şi transparente. Îşi dădu seama că se afla în Gaura lui Crown. Desigur, înţepătura din spate fusese o injecţie cu anestezic.

Totuşi Crown scosese „podoabele pentru ochi” şi nici nu-i observase dinţii. Se gîndise la Spar ca la bătrînul Ştirb şi Chior.

Între Buldogul Iadului şi spirale îl zări pe Doc, legat de o parîmă şi cu geanta cea mare şi neagră ancorată lîngă el. Doc avea un căluş în gură. Pesemne încercase să strige. Spar se decise să nu facă acelaşi lucru. Ochii cenuşii ai lui Doc erau deschişi şi Spar avu senzaţia că-l priveau pe el.

Foarte încet, Spar îşi deplasă degetele amorţite deasupra nodului care-i lega încheieturile mîinilor de parîmă, îşi încordă toţi muşchii şi trase. Nodul alunecă un milimetru în josul frînghiei. Atîta vreme cît se mişca încet, Buldogul nu-l putea zări. Repetă acţiunea la intervale.

La fel de precaut, îşi răsuci faţa spre stînga. Văzu doar chepengul închis ce ducea spre coridor, iar dincolo de cîine şi Doc, între spiralele negre, era o cabină goală şi nemobilată al cărei tribord era complet acoperit de stele. Chepengul către cabina aceea era deschis, cu chepengul de avarie, cu dungi negre, alăturea.

Cu aceeaşi încetineală se întoarse spre dreapta, pe lîngă Doc şi pe lîngă Buldogul care-l privea atent, căutînd să vadă dacă se deşteptase sau dacă mai trăia. Trăsese în jos nodul de la încheieturi cu doi centimetri.

Primul lucru pe care-l zări fu un dreptunghi transparent. În el erau alte stele, iar la capătul dinspre pupa se vedea discul portocaliu şi ceţos. Acum îl putea distinge mai limpede. Ceaţa era deasupra, iar portocaliul dedesubt, răspîndit în mod neregulat. Totul era atît de mic, încît dacă Spar ar fi întins braţul, l-ar fi putut acoperi cu palma. Pe cînd privea, într-una din zonele portocalii apăru un fulger strălucitor. Fulgerul dură extrem de puţin, apoi se transformă într-un rotocol negru ce se ridica prin ceaţă. Mai mult ca oricînd, Spar simţi cum îl cuprinde tristeţea.

Sub transparenţă, întrezări un tablou oribil. Pe o masă de

metal, Suzy era legată cu funii de mîini şi de picioare. Era extrem de palidă şi avea ochii închişi. Dintr-o parte a gîtului ieşea un tub roşu ce se despărţea în cinci ramificaţii. Patru dintre acestea se opreau în gurile lui Crown, Rixende, Phanette şi Doucette. A cincea era închisă cu o agrafă metalică şi în faţa ei plutea, tremurînd, Almodie, acoperindu-şi ochii cu mîinile.

- Îl vrem tot, rosti încet Crown. Dă-i drumul, Rixie.

Rixende îşi închise ramificaţia ei şi înotă spre Suzy. Spar crezu că avea să-i scoată chiloţii albaştri şi sutienul, însă fata începu să maseze unul din picioarele lui Suzy, apăsînd întotdeauna de la gleznă spre şold şi împingînd astfel sîngele către gît.

Crown îndepărtă tubul de la buze doar ca să spună:

- Ahhh, bună pînă la ultima picătură.

Apoi hăpăi sîngele ce ţîşnise afară cînd vorbise şi prinse din nou tubul.

Phanette şi Doucette se zvîrcoliră, chicotind încet.

Almodie privi printre degetele desfăcute şi prin şuviţele de păr argintiu, apoi strînse degetele la loc.

După o vreme, Crown vorbi iarăşi:

- Mai mult nu se poate. Phan şi Doucie aruncaţi-o în măcinătorul cel mare. Dacă vă întîlniţi cu cineva pe coridor, ziceţi că-i beată. După aia, o să-l punem pe Doc să ne facă să ne simţim bine şi să-i dăm niţică băutură dacă se poartă cum trebuie şi apoi o să-l bem pe Spar.

Spar coborîse nodul de la mîini pe jumătate din distanţa ce-l despărţea de dinţi. Buldogul continua să-l privească atent, însă nu putea distinge mişcări atît de lente. Lîngă colţii săi, saliva se strînsese în globuleţe cenuşii.

Phanette şi Doucette deschiseră chepengul şi tîrîră afară leşul lui Suzy.

Îmbrăţişînd-o pe Rixende, Crown se adresă lui Doc.

- Păi nu-i lucrul cel mai corect, moşule? Natura sîngerîndă în colţi şi în gheare, spunea un înţelept. Acolo au otrăvit totul, arătă el discul portocaliu şi ceţos, care dispărea din vedere. Se mai luptă încă, dar vor muri în curînd cu toţii. Aşa că, moartea să fie regula şi pe rîşniţa asta, grozava „navă de supravieţuire”. Nu uita, ei sînt la bord. După ce vom bea sîngele tuturor de la bordul Rafalei, inclusiv pe al lor, o să-l bem şi pe al nostru, dacă propriul nostru sînge nu-i al lor.

Crown gîndeşte prea mult despre „ei”, îşi spuse Spar. Nodul era lîngă dinţii lui. Auzi uruitul măcinătorului.

În cabina goală de alături, Spar îi văzu pe Drake şi Fenner, îmbrăcaţi iarăşi ca drojdieri, înotînd spre chepengul deschis.

Crown îi zărise şi el.

- Pe ei, Buldog, îi arătă. Îţi poruncim.

Cîinele cel mare şi negru ţîşni de pe parîma lui prin chepengul deschis. Drake înălţă ceva spre el. Cîinele deveni inert.

Crown, chicotind încetişor, luă de vîrf o cruce pătrată, cu braţele curbe, strălucitoare şi tăioase şi o azvîrli. Îi ocoli pe Spar şi Doc, trecu prin chepengul deschis, nu-i atinse pe Drake şi Fenner - nici pe Buldogul Iadului - şi lovi peretele de stele.

Urmă un curent puternic de aer, apoi chepengul de avarie se închise automat. Prin pliofilmul transparent, Spar îi văzu pe Drake, Fenner şi Buldog scuipînd sînge, umflîndu-se şi explodînd.

Cabina goală în care fuseseră dispăruse. Rafala avea un perete nou, iar Gaura lui Crown era mai mică.

Hăt departe, micşorîndu-se întruna, bumerangul ca o svastică se rostogolea spre stele.

Phanette şi Doucette reveniră.

- Am îngropat-o pe Suzy. Venea cineva, aşa că am şters-o.

Măcinătorul se opri din uruit.

Spar muşcă scurt legăturile de la mîini şi se aplecă imediat ca să facă acelaşi lucru şi la glezne.

Crown plonjă spre el. Oprindu-se numai ca să scoată cuţitele, cele patru fete îl urmară.

Phanette, Doucette şi Rixende deveniră inerte. Spar avu impresia că din capetele lor ricoşară nişte biluţe negre.

Nu mai avea timp să-şi elibereze picioarele, aşa încît se îndreptă. În aceleaşi clipă, Crown îl izbi în piept şi Almodie în glezne.

Crown şi Spar făcură o gigantică în jurul parîmei. Apoi, Almodie tăie legăturile de la picioarele lui Spar. Pe cînd se rostogoleau după tangentă, încercă să-l lovească pe Crown cu genunghiul între picioare, însă acesta se răsuci şi evită lovitura.

Se auzi un „clic” şi Crown îşi deschise cuţitul. Spar zări

încheietura măslinie şi o strînse. Trimise un pumn spre falca celuilalt. Legistul eschivă. Spar îşi înfipse dinţii în gîtul lui Crown şi muşcă.

Sîngele acoperi faţa lui Spar, împrăştiindu-se ca o ceaţă. El scuipă o bucată de carne. Crown se zbătu. Spar îl dezarmă de cuţit. Crown se înmuie. Presiunea dintr-un om se întorcea împotriva lui.

Spar îşi scutură sîngele de pe faţă. Printre picăturile sferice îl zări pe Patron şi pe Kim, unul lîngă altul. Almodie îl strîngea de glezne. Phanette, Doucette şi Rixende pluteau.

- Le-am împuşcat cu arma mea pentru beţivi, rosti Patronul cu mîndrie. Le-am dat gata. Acum, dacă vrei, o să le retez beregăţile.

- Gata cu crimele, făcu Spar. S-a terminat cu sîngele.

Îndepărtînd mîinile Almodiei, se îndreptă spre Doc luînd şi cuţitul Doucettei.

Tăie legăturile lui Doc şi-i scoase căluşul.

- Am furat conturrile Patrrronului din cutie, toarse Kim. L-am convinsss că tu le-ai furrat, Ssspar. Tu şşşi cu Sssuzy. De aia a venit. Patrrronul e un şşşmecherr.

- Am văzut piciorul lui Suzy în măcinător, explică Patronul. L-am recunoscut după brăţara din inimioare. Dup-aia am căpătat curaj să-l omor pe Crown sau pe oricine. O iubeam pe Suzy.

Doc îşi drese glasul şi scîrţîi:

- Ceaţa-lunii.

Spar găsi o punguliţă triplă şi Doc o supse toată, apoi începu:

- Crown spunea adevărul. Rafala este o navă din plastic, de supravieţuire de pe Pămînt. Pămîntul, arătă el către discul portocaliu ce dispărea la prova, s-a otrăvit singur prin poluare şi războaie nucleare. A cheltuit aur pentru războaie şi plastic pentru supravieţuire. Mai bine că s-a uitat. Rafala a înnebunit. Lesne de înţeles. Chiar şi fără rahitismul Lethean sau rahi-Styx cum îi spuneţi voi. Credeau că Rafala era cosmosul. Crown m-a răpit ca să pună mîna pe drogurile mele şi nu m-a omorît pentru că numai eu cunoşteam dozele.

Spar privi către Patron.

- Fă curat aici, porunci el. Bagă-l pe Crown în măcinător.

Almodie se ridică de la gleznele lui Spar pînă la pieptul

său.

- Mai exista şi o a doua navă de supravieţuire. Circumluna. Cînd cei de pe Rafala au înnebunit, mama, tata... şi cu tine, au fost trimişi aici să cerceteze şi să vindece. Dar tata a murit, iar tu te-ai îmbolnăvit: rahi-Styx. Mama a murit înainte ca eu să fiu dată lui Crown. Ea ţi-a trimis-o pe Kim.

- Şşşi neamul meu a venit de pe Cirrcumluna, sîsîi Kim. Ssstrăbunica. M-a învăţat coorrdonatele Rrafalei... Rrazzza de la centrrul lunii, 4.000 de kilometrri. Durrata, şşşassse orre, de aceea zzzilele ssscurrte. O terrană essste timpul necesssarr Pămîntului sssă parrcurrgă o conssstelaţie şşşi aşşşa mai deparrte.

- Deci, Spar, făcu Doc, eşti singurul care îşi poate aminti fără să fie cinic. Va trebui să iei comanda. E treaba ta.

Spar trebui să încuviinţeze.